

ÉSZREVÉTELEK, HOZZÁSZÓLÁSOK

Nethem/Simon

John Nethem

Szombathely / Manchester, 2009. augusztus

Simon Zsolt

régész, PhD-hallgató, ELTE BTK Elméleti Nyelvészeti Szakcsoport

Iam proximus ardet Ucalegon*

**Szabó István Mihály: „A magyar nép eredete. Az uráli népek eurázsiai-amerikai őstörténete”
című**

2005-ben írott
recenziójának elemzése

Simon tanulmánya az apró fekete betűs, jelzése zárójelek közti „A” és sorszám, esetenként alábontó alfabetikum. A hozzáfűzött válasz zárójelek közti „X” és ugyanazon sorszám, esetleg további alábontó alfabetikum. Későbbi hivatkozások formájára ajánlott: (Nethem/Simon-A08) vagy (Nethem/Simon-X08), amiből az első utal Simon szövegére, a második utal Nethem szövegére. PDF nézőben rákereséshez elég zárójelek közé téve a kódszámot megadni , pl: (A08.) vagy (X08.)

Véleményeket, hozzászólásokat az njohn@index.hu címre kérem küldeni.

Az anyag eredetű tartalommal és értelemhű részletekben hivatkozás, recenzió céljából a forráshely pontos megjelölésével (lásd fentebbi hivatkozási formát) szabadon közölhető.

© 2009. John Nethem

Magyar Tudomány, 2005/9 1152. o.
Vélemény, vita

Simon Zsolt
régész, PhD-hallgató, ELTE BTK Elméleti Nyelvészeti Szakcsoport - zsltsimon@yahoo.com

Iam proximus ardet Ucalegon*

Szabó István Mihály: A magyar nép eredete. Az uráli népek eurázsiai-amerikai őstörténete**

- (A01.) Idézet a könyvből: "A sumer-magyar rokonság kutatásának elhivatott őstörténész nyelvtudós képviselője a nemzetközileg elismert kiváló sumerológus, Bobula Ida volt" (128.). Művelt emberfő ilyenkor becsukja a könyvet, visszateszi a könyvesbolt polcára, s reménykedik, hogy senki nem látta őt ezt olvasva.
- (X01.) Művelt emberfő éppen hogy elolvassa mihez tartás és okulás céljából. Mert ha nem teszi, akkor gyakorlatilag különféle nézet szerint megszárt MÁSODLAGOS-HARMADLAGOS véleményekre, nem egy esetben – lásd Nethem/Simon-X02 – szándékos rosszindulatra van hagyatkozva. (Jogfilozófiailag, de még filozófiailag szerint is alapvető elvárás.....lenne. Amihez hozzászól az ember, legalább ahhoz olvasson pro és kontra..)
Tömjénezés-Öntömjénezés a honi rangkorszakban szenvedőknél is fölbukkan. Kritikán kívül eső momentum. A lényeg az egyértelműségen, érthetőségen van.

Ami Bobula-t illeti:

1. Ókortörténész, szociológus volt
2. Tagja volt az Amerikai Orientalisták Társaságának

Kramer 1963-ban ezt írja: "A technológia területén a fazekas-korong, a kerek jármű és a vitorlášajó valószínűleg sumér találmány. És bár a fémművesség biztosan nem sumér eredetű, a sumér fémművesek termékei mindenütt elterjedtek az ókori Közép-Keleten, s némely példány még olyan messze is eljutott, mint Magyarország, és Közép-Európa."

Ehhez a nem kis jelentőségű megállapításhoz rendelkezésre álló alapokat szakszerűen foglalta össze dr. Bobula Ida "Sumerian technology" c. munkájában (Smithsonian Institution, Washington: 1959).

- (A02.) Komoróczy Géza alapvető munkája óta (1976, 32-35.) ugyanis még a művelt nagyközönség is tisztában van a hölgy "érdemeivel", amit a nyelvészeti dilettantizmus népszerűsítése területén szerzett.
- (X02.) Simon úgy véli, Komoróczyval be is fejeződött a vita. Téved. Komoróczy bizony kapott választ, de nyilván voltak olyan kényes dolgok benne, ami miatt a további hallgatást / elhallgatást választotta. (Bevett emberi szokás, akkori jó kommunista gyakorlat szerint...) De mit is várunk Komoróczytól, aki az ősi „FOKOS” jelentést képes „KAPA”-ként [készakarva ferdít?? Nethem] olvasni, aki

a sumért minduntalan kisebbíti, az akkádot meg minduntalan felmagasztalja, annak ellenére is, hogy az akkád epika folyamatosan igényli a „sumero-grammákat”, kultúrányaga a maga szájíze szerint átalakított, akkadosított sumér hagyatéék. Vagyis Komoróczy egyértelműen elfogult úgy az akkád, mind az asszír vonatkozásban, ugyanakkor nyílt ellenszenvvel viseltetik a sumér, káld, kusita, hurri, méd és pártus (összefoglalóan a szkíta) örökség iránt. Attól, hogy az akkádok átvették a sumér hagyományokat, de csak kevés sumér művet fordítottak a saját nyelvükre, inkább a történetek saját átdolgozásait éltették (lett Marduk, a bosszúálló isten, INANNA szűzistennőből ISTAR a harc és szerelem istennője, stb..), még nem következik ezen akkád műveltség mindenhatósága. Komoróczy elfogultságában odáig merészkedik, hogy az ENUMA ELIS (gyilkosságsorozat alapú teremtéstörténet) akkád eredetét ugyanakkor letagadja, kusitának állítja be csak azért, mert tartalmilag meglehetősen negatív, mondhatjuk nem éppen „kulturált” „szemet szemért – fogat-fogért” gyűlölet hatja át....

No de Komoróczy munkájára melyik is a válasz ?

Badiny-Jós Ferenc: „Mah-Gar a Magyar” című munkájáról van szó. Alcíme: „*Nyílt levél Komoróczy Gézához, Válasz 'Sumer és Magyar?' című könyvére.*”, szerzői kiadás, Buenos Aires, 1976.

(Szó se róla, amilyen a fogadjisten, olyan lesz az adjonisten...)

Pár részlet a könyvből:

„...A 102. oldalon Komoróczy szerint az UR szumir szó alatt „kutya” értendő.

Ha a laikus olvasó kezébe vesz egy olyan könyvet, ahol az ékiratos szumir táblák ékjelái latin betűs szöveggel vannak átírva, akkor érdekes megállapítani azt, hogy az „UR” ékjellel leírt szöveg nem jelent kutyát.

így pl. vegyünk elő egy PD. (presargonic) – tehát Kr. e. 3000 körüli ékiratot (A. de la Fuye: Document s Présargoni-que DP. 133. 12. oszlop 6 és 7 sorában), melynek szövege így hangzik szumirul : LU-GAL UR-MU. . . magyarul NAGY EMBER (király) UR-aM.

Tekintve, hogy a magyar nyelv is „LU”-nak hívja az embert a régi kifejezésekben – pl. LU-FŐ Székely, GAL névvel tucatjával találkozunk Magyarországon – (csak már kimosták agyunkból a jelentését) – de ez használatos így is: KAL (Lábal 343. sz. ékjei és UR-M(u), vagy UR-(a)M azonos birtok-határozó szóképzése nyelvünknek ezek szerint már jó 6000 éve, – nyilván mai nyelvünk ősi formája ez a szöveg.

Említsünk meg egy másikat is. Vegyük elő GUDEA kólábláját, ahol (De Saarzec: Découvertes en Chaldée Pl . 29. I-2.) a 2. sorban ugyanezt a „kutyajelet ” találjuk ilyen összetételben:

UR-SAG. . . és ezt csak magyarul lehet kifejezni így: ÚR-SÁG. . . vagyis „uraság” . . . , mert a magyarul nem tudó francia megfejtők is ugyanezt az értelmet adták e szövegnek.

Hát nem érdekes, hogy ezt a jelet Komoróczy csak „kutyának” látja ? A tévedés két helyről jön. Ugyanis ennek az ékjelnek a képjele valóban egy kutyafej, mely mint „képjel” UR városából ered, a „védelmezője-ként” tisztelt égi kutyának a templomi szobrán talált írás szerint.

Ezt a jelet azonban a magyarul szintén nem beszélő megfejtők nem „Hund, dog, vagy chien”, tehát „kutya ” névvel illették, hanem így értelmezték: „guardian”, aminek tökéletesen megfelel a magyar ŐR szavunk. Így tudjuk tehát megállapítani – éppen a magyar hangtan segítségével – az ősi – most sumernak nevezett – szavaink kiejtését, mely szerint ez a L. 575. sz. ékjei személyek és isteni-erő neveire való vonatkozásban (tehát királyi és vallási szövegekben) mindig a hatalom, uraság, és UR kifejezője és úgy kell kiejteni, ahogyan ezt már 6000 éve mondjuk. . . UR. Az Isten Fiának, aki a Szent Fokossal elválasztotta az eget a földtől – az ősi Mah-Gar (most sumernak nevezett) teremtés történetben – neve az okiratokon: UR dingir EN-LiL. . . és ez bizony nem kutya. . .”

„.....Komoróczy könyvének 102. és 103. oldalán így ír:

„A Kud-da rejtélye azonban a közelmúltban megoldódott. Elemezvén a szó összes előfordulási helyét, köztük több 27 < sumer irodalmi szöveget is, egy sumerológus, M. E. Cohen tisztázta, hogy a szó egyértelműen 'teknősbéka' . Farka van, de nem ugat.”

A valóság: M. E. Cohen (nem sumerológus, hanem semitológus nyelvész) munkájának, melyre K. hivatkozik, címe „The identification the KUŰ” (a KUSŰ meghatározása.) A KUŰ – nem azonos a KUD-DA-val, mert a KUD (L. 12.) ékjei és jelentése különbözik a KUŰ2 (L. 562.) ékjeitől és jelentésétől KUD (L. 12.) = vágni, szakítani KUIŰ (L. 562.) = "un animál amphibie" (Lábat szerint), amiről eddig Deimel azt hitte, hogy „krokodilus " (D. 562./2.) M.E. Cohen – a K. által idézett könyvében nagyszerűen megállapítja, hogy nem krokodilus – hanem teknősbéka és a KUD-DA – kutya-féle lehetőségéről szó sincsen a könyvében! Ugyanis Cohen könyve KUŰ-ről beszél – annak összes akkád vonatkozásáról és KUŰ nevű állatának valóban farka van és nem ugat, mert teknősbéka – de ezt a KUSŰ-t az igen képzett M. E. COHEN sohasem nevezte KUD-DA-nak..”

„...Komoróczy könyvének megemlített oldalain azt írja.”(49. old.)

„A sumer-magyar nyelvrokonitást külföldi szakkörök részéről is többször érte bírálat. Két kritikát nem említettem.” Átlapoztam az összes oldalakat e 49. oldal előtt és megtaláltam ezt a két „külföldi” kritikát. Az egyik „szakértő” kritikus Zsürger László, akiről Komoróczy azt írja, hogy: „Gúnyos hangú, de jól tájékozott és súlyos érveket forgató cikke (1966) a magyarországi közvélemény előtt is nyilvánvalóvá tette, hogy a sumer-magyar rokonság hamis és kalandor elméletét a külföldi magyarság sem vallja egyöntetűen”.

Szóval ez az egyik „külföldi” szakvélemény. (Zsürger Lászlónak szumerológiai munkásságáról, ha valaki tud valamit, szíveskedjen arról értesíteni minket, mert ilyen nevű tudósról mi eddig nem tudtunk.) A másik „külföldi” szakvélemény így szól:

„Nemrég megszólalt a magyar nyelvtudomány nagytekintélyű mestere Romániában, Szabó T. Atilla a sumer-magyar nyelvrokonosítást 'fellegjáró' elképzelések közé sorolta.”

Tehát Romániában, ahol ma a románok a 200. Amerika jubileumi ünnepek elé színes filmen vitték az ő szumir-román származásuknak a bizonyító adatait, egy állítólagos magyar, aki méghozzá a „magyar nyelvtudomány” nagy mestere” – Szabó T. Atilla – a sumer-magyar rokonosítást ellenzi, ellenben nem hallottunk még arról, hogy tiltakozott volna a sumer-román rokonsítási és azonosítási ellen. Szóval ez a két „külföldi” szakvélemény van a Komoróczy könyvében, Dr. Érdynek az előbbi oldalon említett könyvét azért tartjuk nagyon fontosnak, mert ez a könyv már maga is éles cáfolata Komoróczy minden írásának.”

„...Komoróczy hazudik, amikor (könyvének 61. oldalán) azt írja „A sumer-magyarológusok fellépését tárgyyszerű elutasítás sőt – egy esetben – némi zajjal járó gúny és nemtetszés kísérte.” Komoróczy nem volt ott a Sorbonne-i világkongresszuson, honnan vette ezt az értesülését és milyen alapon hamisít, mert amit ír, az hazugság.

A Sorbonne-on a 29. Orientalista Világkongresszuson velem együtt szereplő szakemberek előadásait mindenkor elismerés kísérte. Egyedül velem fordult elő akkor, amikor az előadás időtartalmának a meghatározott és „alkotmányos” lerögzített 25 pernyi időm letelt, hogy a jelenlévő néhány „biblikus semitológus” (de nem okiratokkal dolgozó tudósi kiabálni kezdett, hogy „Time-time” . . . vagyis, hogy „lejárt az idő.”

Az ülést vezető elnök figyelmeztetett, hogy valóban lejárt a 25 perc és fejezzem be az előadásomat. Erre én az ülést vezető elnöknek a következőket mondtam:

„Köszönöm a figyelmeztetést elnök úr. Valóban lejárt a 25 percem és az előadásomat be is kellene fejeznem, de a kongresszus határozmányai értelmében minden előadás után 10 perc áll rendelkezésre a viták lebonyolítására. Miután nekem az a meggyőződésem, hogy az én előadásomat vita követni nem fogja, mert a bemutatott falitábláimnak [A Tihanyi Apátság Alapítólevelének magyar szövegeit tartalmazta. Nethem] a magyar szövegét a jelenlévő sumerológus szakemberek, akik magyarul nem beszélnek, szumirul olvasták el, így automatikusan elismerték ezeknek a Kr. u. 1000–1200-ból származó magyar szövegeknek a szumir voltát. Kérem tehát, hogy a 10 percet, szíveskedjen rendelkezésemre adni, hogy az előadásomat tisztességesen és rendesen befejezhessen.”.AZ elnök és nélkül engedélyezte a 10 perces meghosszabbítást.....”

Egyébként ugyanezen a kongresszuson Harmatta János volt az egyik szekció ülésvezetője, így a kongresszus szervezetének is tagja volt.

- 1.) Rendező Bizottság (Organizing Committee)
- 2.) Pénzügyi Bizottság (Financé Committee)
- 3.) Sajtó Bizottság (Publications Committee)
- 4.) Program Bizottság (Program Committee)
- 5.) „Consultative Committee” .

Ez utóbbi volt a legfontosabb, mert ez döntötte el, elfogad-e egy előadást, vagy a nagy ellenkezést kiváltókat visszautasítja. Semmiféle „külön bizottság” nem létezett, így az Komoróczy agyszüleménye volt.

És még Pusztay állításait cáfolandó: „A Sumir-Magyar Nyelvazonosság Bizonyítékai” című tanulmány, amelyre azóta sem publikálódott viszontválasz. Pusztay szerint azért sántít és laikus a sumér-magyar összehasonlítás, mert az elvárt grammatikai és szókészlet közül csak a szókészleti egyezésekkel foglalkozik, figyelmen kívül hagyva a nyelvtani egyezések bemutatását. Nos Pusztay nem elég alapos, hiszen a nyelvtani egyezéseket éppen Varga Zsigmond tárgyalta akadémiai szinten, 1942-ben. (Varga Zsigmond: Ötezer év távlatában, Debrecen, 1942.) Jelzett munkát az Akadémia befogadta. 1951-ben pedig Bobula még részletesebben tárgyalta és kiegészítette a témát Sumerian Affiliations című munkájában. Érdemleges recenzió egyikre sem készült, szemellenzős módon Pusztay e téren kellően korlátolt.

Végül is magától adódik: ha a sumér hagyatéknak van egy nagyon erőteljes sémi-akkád érdekű olvasata /A „DUB” olvasatú ékirat azért nem „DOB” a sumérban, mert a sémi-akkádban nem volt „O” hang, így állításuk révén a sumérban sem lehetett, de ezt éppen a sumér-görög kétnyelvű táblák cáfolják, másrésztől nem éppen a hangtörténetre alapozók tézise hogy az „O” hang léte megelőzi az „U” hang meglétét ? /, (ez olyan, mintha a szlávok vagy osztrákok joga lenne írni egyfolytában a magyarok történetét, ráadásul a saját hangzóikkal, illetve ezen nyelveken át kényszerítődne a magyar nyelv megmagyarozásra. Nem a hiba lehetősége lenne nyilvánvaló, hanem egyértelműen a többszörös hiba maga...) akkor bizony a történelmi igazság és hűség érdekében szükségeltetik egy ettől független is, amely mentes az akkád-szemita felsőbbrendűségtől, kellően objektíven képes a sumér iratokat tanulmányozni. Nyilván ebben már Komoróczynek és iskolájának nem lenne helye, hiszen elfogultsága nyilvánvaló. Másrésztől ha szerinte a sumér már Babilonban kihalt, akkor számára ott véget is ért a sumér nyelv kutatása. Nem úgy Heidel állítása, miszerint még Kr.e. 6. században is beszéltek, sőt a görögöknél is találni kétnyelvű sumér-görög hagyatéket. (Ezt is elhallgatja Komoróczy, csupán annyit jegyez meg, hogy a hellenizmus korában is előveszik a sumér műveket. Adott a kérdés, miért nem az akkád műveket, ha már a sumér egyszer kihalt ?)

- (A03.) Az efféle állításokat megfogalmazó munkák a szakmai vitát sem érdemlik ki, hogy mégis recenzió születik e könyvhöz, annak fő oka a könyv szerzője - a Magyar Tudományos Akadémia rendes tagja.
- (X03.) Az igazi tudományt soha nem kell félteni efajta megnyilvánulásoktól. A magam részéről úgy tekintem, mint egy mikrobiológus szemével (látásmódjával) írt véleményt. Aztán vagy valaki „ugrik” rá, és egy recenzió-láncolat veszi kezdetét, vagy megmarad önmagának a mű, és az idő dönti el a sorsát: beigazolódnak-e állításai, vagy éppen porba hullanak.
- (A04.) A könyv teljes mértékben alkalmas "a fogyasztó megtévesztésére". A keményfedeles, kellemes küllemű könyv hátlapján az akadémikus szerző életrajza szerepel, a címlapján olvasható a "Régészeti Tanulmányok" sorozatmegjelölés, s a kiadó magát "egyeteminek" címezi. Ezek után ki lenne az a laikus olvasó, akiben egy szemernyi kétely is felmerülne a munka komolyságát illetően? Ám a munka egésze - jóindulatúan fogalmazva - fatális tévedés.
- (X04.) Informális érvelés. Nincs helye. Ha laikusoknak szólt, azért, ha meg

szakmabelieknek, pláne.

- (A05.) Szabó István Mihályt mikrobiológiai munkássága emelte akadémikusi pozíciójába. Az önmagában még nem baj, ha egy mikrobiológus ír a magyar őstörténetről - feltéve, ha elsajátította a magyar őstörténet kutatásához szükséges számos diszciplína módszertanát, megismerte a forrásait és szakirodalmát: leginkább - többek között - a finnugristikáét és a régészetét; a mikrobiológia nem tartozik ide. Akkor sem, ha Szabó szerint az őstörténet-kutatás nem társadalomtudomány (125.). Az általa szorgalmazott természettudományos technikák jelen vannak a modern régészeti eszköztárban, de csak azt lehet vizsgálni, amit először a régész ásója a felszínre hoz - s a múlt feltárására alkalmas másik tudományt, a történeti nyelvészetet szintén nehéz lenne kiiktatni a társadalomtudományok köréből.
- (X05.) Itt újra bebizonyosodott: a finnugrizmus a mindenható, irányadó „diszciplína” őstörténet dolgában.

De lásd erről:

John Nethem: Rédei, és ami mögötte van..., Szombathely-Manchester, 2009.

John Nethem: Csúcs, és ami mögötte van..., Szombathely-Manchester, 2009.

John Nethem: Honti, és ami mögötte van..., Szombathely-Manchester, 2009.

John Nethem: Keresztes, és ami mögötte van..., Szombathely-Manchester, 2009.

John Nethem: Róna-Tas, és ami mögötte van..., Szombathely-Manchester, 2009.

John Nethem: Hontimítoszok, és ami mögötte van..., Szombathely-Manchester, 2009.

John Nethem: A forráskritika alkalmazásának kritikája, Manchester, 2008.

John Nethem: Dogmák és paradigmák, avagy mennyit bír a valószínűség és a tudománylogika, Manchester, 2009.

John Nethem: Historical Social and Cultural Anthropology, Manchester, 2009

Ami pedig a mikrobiológia őstörténeti diszciplinaritását illeti, bizonyára elkerülte Simon figyelmét e résztudomány mikroorganizmusokkal foglalkozó komplexitása (beleértve szerkezetet, genetikát, élettant), annak ágai, mint a virológia, bakterológia, algológia, mikológia, és kötődései számos más egzaktumhoz, továbbá egynémely társadalomtudományi ághoz, jelesül a RÉGÉSZETHEZ, de még érinti a dendrokronológiát is ! azoknak járulékos eredményleképezéseikhez. (éghajlatváltozások, erdősödések, táplálkozás, betegségek...hadd ne soroljam..)

Való igaz, a régészet többé-kevésbé kézzelfogható egzaktsággal (akár archeometria) dolgozhat (de még így sem eléggé: „..Német nyelvterületen e kifejezés („gemischte Argumentation”) jelöli azt a módszert, amely a magyarországi és általában: kelet-európai kora középkori kutatásban igen elterjedt. Ez abban áll, hogy amikor valaki egy tárgy, leletegyüttes stb. olyan régészeti és/vagy történeti értékelésébe fog, mint például a kor, az etnikum stb. meghatározása, akkor egy másik régészeti adat interpretációjára vagy valamilyen hipotézisre, igen sokszor pedig történeti adatokra, körülményekre, rosszabb esetben: történeti elméletekre támaszkodik. A mindig a megismerés biztos voltára törő európai filozófiában viszont Arisztotelész óta egyértelműen eldőltnek számít, hogy különböző nemű vagy kategóriájú dolgokat összevetni, -kapcsolni, -hasonlítani csak igen korlátozott feltételek mellett lehetséges. A régészet számára ez azt jelenti, hogy történeti adatok és régészeti tények vagy megfigyelések összekapcsolása kizárólag akkor kísérhető meg, ha az utóbbiak abszolút kor meghatározása biztos alapon nyugszik, különben az a helyzet áll fenn, hogy egy bizonytalan egy bizonytalanul odakapcsolható adattal kívánunk értelmezni. ...”(Bálint Csanád: Kelet, a korai avarok és Bizánc kapcsolatai, Budapest,1995.), szemben a történeti nyelvészet egyre többször megkérdőjelezhető tudományosságával, paradigmáival. Ezért is elhibázott a nyelvészeti dominancia őstörténet ügyében. (Ne feledjük, kizárólag nyelvészek írták 1970-es évek közepéig a történelmet. Ez majdhogynem helyrehozhatatlan hiba volt, mely mindmáig és még tovább

kihat....) (Lásd Klima László vonatkozó értékeléseit, Nethem/Rédei-X04, Nethem/Rédei-X07.)

(A06.) Szabó gondolatmenetének kiindulópontja Ornella Semino és tizenhét munkatársa (2000) nemes egyszerűséggel a magyar őstörténet-kutatás "kopernikuszi fordulatá"-nak titulált (72.) munkája, amelyből azt állapítja meg, hogy a magyarok, a lengyelek és az ukránok genetikailag rokonok, tehát (!) ez utóbbiak elszlávosodott ugorok (12., az elméletileg szintén lehetséges fordított magyarázat fel sem vetődik nála).

(X06.) Elméletileg fölvehetnénk, csakhogy ez a rokonság és az irány nem kizárólag egyetlen allél mibenlétéből következik, hanem az összes másik, a vizsgálatba bevont 20 együttes ismérvéből, egymáshoz viszonyított mértékéből.

Antropológiai szempontból erről már kellően korán (1988) értekezett Krantz, pedig ő még semmifajta genetikai alátámasztást nem tudott fölmutatni, főként Lipták méréseire támaszkodhatott. Vagyis nincs olyan bizonyításra alkalmas adat, amely e fordított (szlávok magyarosodtak volna el) menetre illene. E fordított, vagy inkább kölcsönös bár kellően kiegyenlítő (az országszéleken legalább annyian lettek magyarokból szlávok, mint szlávokból magyarok...) beolvadásra vonatkozó kor a "Mohács"-ot követő időszak. Alekszandr Gorbovszkij írja: ".....**A XIII. Században a grúzok lélekszáma megegyezett az oroszokéval, az akkori Oroszország lakosságával.** Ám ahogy múltak a századok, úgy változnak meg a népek között a számarányok. 1959 és 1970 között a Szovjetunióban az oroszok száma 14 %-kal nőtt, a türk népeké 50 %-kal. Abszolút számokban kifejezve persze az orosz lakosság számbeli növekedése még mindig nagyobb...." (Alekszandr Gorbovszkij: 2000-ben és azután, Kozmosz, 1978.) De ez nem azt jelenti, hogy a grúzok voltak elképesztően sokan, hanem pont fordítva: az oroszok voltak még (ha nem is elenyészően, de alapvetően: történelmi léptékben) kevesen. Az oroszok számbeli növekedésének legalább felét a nyelvi és kulturális terjeszkedés, az etnikai bekebelezés tette ki... Hogy ismerjük az arányokat, és az akkori Magyarországhoz is viszonyíthassunk: Velence város lakossága az 1400-as években kb. 150 ezer, "Venetia" tartomány lakóival is alig 500 ezer, míg ekkor a magyar vagy az angol lakosság (nagyjából megegyezően!!) 3-4 millióra tehető. (És itt van nyomatéka azon demográfiai elemzéseknek, amelyek azt mondják ki: a magyarajkúak száma ma kb. 35-45 millió lenne, ha nem történt volna az ismert mérvű és időtartamú export-asszimiláció, mely legalább duplája volt az import-asszimilációnak.) Finnország lakosainak száma a 16. század második felében 300 ezer úgy, hogy a lakosság 20 %-a (az uralkodói réteg) svéd. Észtország lakossága 1200-ban alig 160 ezer. A kereszteshadjáratok idejére 20 ezer és 80 ezer közöttire feltételezik a finn lakosság számát. Ez a 20 ezer gyakorlatilag egymagában a magyar vezéri kíséret állandó lovasharcosainak 300 évvel korábbi létszámának felel meg, a 9-10. században! (És hol van még ehhez a hét törzsi létszám!) Finnország egésze egyetlen püspökség, a TURKUi alá tartozott, írd és mondd: alig több mint száz egyházközséggel.....(Emlékezzünk: Szent István idején kellett 10 falunak építeni egy templomot.. Az István-i országterületen minimum 8000 falu (átlag 80-200 lakossal) volt....) Gyanítható, hogy a szláv terjeszkedés, téregységesülés a Cirill-Metód féle egyházi szláv nyelvnek tudható be. Vagyis erőteljes NYELVI

(kulturális-vallási) SZLÁVOSODÁS történt, egy gyenge szláv etnikai terjeszkedés mellett. (Ne feledjük: a szláv nyelvbe jócskán beépült ha nem is az ógörög, de a koiné görög, majd az ősmagyar szókincs,----- lásd a szláv jövevényszavak problémájáról az értekezéseket: rendszerint az ősszláv megegyezik azzal a hangsorral, amit a magyar kreál egy átvett szlávból: ".....A szlávban nem magyarázható meg, a „kalács” miért maradt CVC-vC, a „karácsony”, „korcsuny” ősi miért lett „kracsuny” CCV-CVC stb..) Ugyanígy a SZERDA esete. Összláv „*serda” > ószl. „srěda” > „sreda” / „среда”, amit átvesz a magyar, hogy újra „*szereda” > „szerda”-t csináljon belőle....”, ellenben föl sem merül a SZER, mint ősi uráli szó használata a “szokás, rend, sor” (SZER-tartás, stb.) SZER-t üléssel, aminek másodlagos jellemvonása éppen a KÖZÉPsőség (Térben -az ország közepén- és időben -évszak közepén- is !, kapcsolódóan az IE / PIE előzménnyel, amiben “szív” értelmet jelölnek.). Nethem/Csúcs-X31. ----- így egy magyarajkúnak az egyházi szlávot könnyebb volt fölvenni, mint mondjuk a latint...(Nem szabad szem elől téveszteni: még 1040 táján sincs végleg eldöntve a vallási elkötelezettség, hiszen ekkortájt is épülnek bizánci templomok. /Feldebrő/) Külön kutatást indokolna a szláv nyelvek ragozást mutató képlete, amelyek azon területeket jellemzik, amiken éppen a sztyeppe népek éltek tartósan.) De erre vonatkozó kiélező kutatás nem történt, hiszen az alapteória szerint a szlávok Közép-Európában egy elképesztően nagy létszámú etnikum volt az avarságot követően. No itt a tévedés. /= pánszláv ideológiai elvárás...Eisner régész például úgy állított föl egy táblázatot, ami teljes mértékben semlegesítette az avarságot és az Árpád-kort. Történész körökben a második Csehszlovák Köztársaság idején tilos volt az Árpádkorral foglalkozni, vagy azt egyáltalán megemlíteni. Ebben az időszakban központilag irányított régészetünk és ideológiailag meghatározott történelmünk volt. Agyonhallgatott tabu témák voltak, illetve számos elferdített régészeti publikáció került közlésre, vagy tucatszám kerültek könyvek betiltásra, bezúzásra > pl: Tolszov: Az ősi Chorezm..... /

Ha tényleg nagy létszám lett volna a szlávok, akkor bizony a Cirill-Metód vállalkozás a keleti térfélen maradt volna, mert meglehetősen nagy munkaterületet jelentett volna számukra, és nem próbálkoznak a római befolyású területeken terjeszkedni úgy, hogy még a keleti és északi fertályon sem biztosak az alapok.

Másrésről nyelvészeti szempontból sem lenne magyarázható a meglehetősen szabdalt nyelvi térkép, ahol meglehetősen korán dialektusokra esett szét, mindezek ellenére túlzó befolyást tulajdonítanak magának a nyelvnek, illetve túlzóan tartósnak állítják be.

Tipizálható indoeurópai-indogermán homogenista etnikumszemlélet, mely egyértelműen az egy nép=egy nyelv kezdeti indogermán szemléletből ered.

Mindezek mellé itt jegyzem meg, például a núbiai MAGYAR-AB-ok H.C. Jackson, Vádi Halfa brit kormányzójának lejegyzése szerint olyan tisztán őrizték meg 450 év után is a magyar nyelvet, hogy az odaérkező Almásy gróf minden további nélkül fölismerte azt. (H.C. Jackson: Sudan Days and Ways, London, 1937., Lásd még: Hering József: Fodor István arabista emlékére - A núbiai magyarabok példamutató ragaszkodása a nemzethez, Kapu/03. 2009.)

(A07.) Értelmezéséhez támogatást lel a Kalevi Wiik, Ago Künnap és Pusztay János neve fémjelezte

kutatási rányzatban, mely azt állítja, hogy a felső paleolitikumban Európát a Rajnától az Urálig a még 25 ezer éve a Balkánon át érkezett uráliak lakták.

- (X07.) De nem csupán ők nyilatkoznak így. Mint jeleztem, rajtuk kívül Grove. S. Krantz vázolt föl egy Kárpát-medencei kiáramlást. De itt van a legújabb összefoglaló Finnország történetéről Halmesvirta szerkesztésében, magyarországi kiadásában a Debreceni Egyetem finnugristái jeleskedtek. (Halmesvirta, Anssi (szerk.): Finnország története, Debreceni Egyetem, 2002.)

"...Az Alföld újkőkorára vonatkozó, kormeghatározással gazdagon alátámasztott vizsgálatok alapján, jelenlegi tudásunk szerint, a földművelő-állattenyésztő életforma kezdetét a Kr. e. VII-VI. Évezred fordulójára - esetleg még korábbra - tehetjük. A kezdetekben még csak rövid életű, kis területű, a VI. évezred végén és az V. évezredben már 280-300 évig fennmaradó telepeket ismerünk. Ilyen telep életét már csak viszonylag intenzív mezőgazdasággal képzelhetjük el, amihez viszont jelentős szántóterületeket kellett erdőmentesen tartani. Különböző kísérleti régészeti kutatások és számítások alapján újkőkori termelési viszonyok között egy kb. 5 fős család eltartásához 3,5-4 hektár szántóföldre volt szükség...." (Molnár Zsolt – Kun András: Alföldi erdőssztyepp-maradványok Magyarországon, Budapest, 2000.)

- (A08.) Szabó szerint a mezolitikumban bekövetkező éghajlatváltozás következtében a visszaszoruló mamutokat követő - immáron - ugor vadászok eljutnak Szibériába is (ahonnan mint magyarok egyszer majd visszatérnek), sőt egy csoportjuk átkel Amerikába, mert Szabó azt olvasta egy helyütt, hogy a kaliforniai indián penuti nyelvcsalád - ugor.

- (X08.) Nem csak Szabó szerint. Való igaz, az átmeneti kőkorszak kezdete is egy éghajlatváltozás része, a népvándorlás már itt elkezdődik, de ennek végére (Kr.e. 6-5. ezredforduló) datálnak egy nagymérvű éghajlati változást, minek következtében a Földközi vidék, különösen a Fekete-tenger természetstruktúrája megváltozik, a valamikori édesvízi tó föltöltődik a Földközi-tenger sós vizével, a parti sáv jócskán kitolódik, ezzel nyomást gyakorolván az élővilág hármására: a növényzetre, az állatvilágra és az emberre. E drasztikus élettérváltozás (mind minőségében mind mennyiségében) a mozgólények erőteljes nyugati-északi-keleti kiáramlását (ezt szokás neolitik terjeszkedésként értelmezni) idézte elő. Az új környezet új alkalmazkodási stratégiát követelt, nem is beszélve arról, hogy az új élettér már archaikus népekkel lakott volt, az általuk megteremtett ősidei kényes egyensúly (volt mindig elég terület a népességszaporulat levezetésére, hiszen csak ez okozott megoldhatatlannak tűnő gondokat...) az új, déli "betolakodókkal" bomlásnak indult, megkezdődött az ádáz harc a földért, a föld javaiért.

Visszakanyarodva a mezolitikum első nagy etnikai szétvándorlásához: igen, az egységes élettér egyszemléletű hozzáállást igényelt, lettek-volt ezek a nagycsaládok, nemzetségek vagy törzsek egymástól akárhány ezer kilométerre is. A világról, a környezetükről alkotott képek – a világszemlélet – ugyanaz volt, mert egyazon életkörülményeik voltak. Folyamatos vándorlásukban, tekintettel arra, hogy ezen éghajlati öveket jószerivel nem hagyták el, világképük sem változott. (voltaképpen a mítosz, és ehhez a világképhez való igazodás a vallás, maga a rítus.---"a vallás alakítja ki az adott létezés általános rendjének a koncepcióit"/Clifford Geertz/.--- A rítus egyik megnyilvánuló eszköze a nyelv.) Nyelvük is csak annyiban, amennyiben nem volt már nyelvi visszacsatolás, kontroll a régihez. Antropológiájukban, genetikájukban pedig kellően

alátámasztható az iménti Szabó állítás. Az, hogy ugorok voltak, az már csak elméleti csatolás. No de ki mások lehettek, mi másnak nevezhetnénk őket? Van arra történelmi adat, hogy rajtuk kívül egyéb, be nem azonosítható népek is éltek ezen a földrajzi területen, akik aztán maradék nélkül "fölszívódtak"? A népek élnek, és mindennapjaik vannak. Ehhez kell tartanunk magunkat. Amit biztosan tudunk, az ugoroknak nevezettek (értem alatta: erdős-füves sztyeppe népei) megmaradtak.

- (A09.) Az Európában maradt uráliak pedig fokozatosan indogermanizálódnak, s így jönnek majd létre a germán, balti és szláv csoportok (köztük a fentebb említett lengyelek és ukránok, akik egyébként "tudat alatt" magyarok: 59.).
- (X09.) Csak önmagában egy nyelv sohasem változik át másba gyökeresen. Ahhoz jelentős kultúrváltozás szükséges. Jelentős és aránylag gyors kultúrváltozást külső hatások idéznek elő, ahol az idő hiánya miatt a tényezők hosszú ideig nem szervesek a meglévővel. A „tudat alatt magyarnak lenni” itt és most az én olvasatomban annyit jelent, mint sztyeppei világképpel és sztyeppei vallással rendelkezni. Ennek egyik meghatározó és összekötő mítosza/rítusa a halottkultusz, benne a halott test és az ősök iránti tisztelettel, szemben az indoeurópaiként jelzett népekre jellemző halottégetéssel, dögevőknek följajánlással. (Ez utóbbiak a beolvasztó társadalmak.) Nem jobbak vagy rosszabbak (ez kizárólag humán szempontú erkölcsi elkülönítő megítélés!), egész egyszerűen a túlélési módszerükben mások, amelyek jószerivel mindig a kényszerítő körülményekre adott rövid vagy hosszú távú hasznosságelvű válaszok. Ami a megítélésben valamit eleve rossz minősítéshez vezet, az a túlzó haszonelvűség, ami nem keverendő össze a szimbióziselvű hasznossággal.
- (A10.) Egy ilyen nagyívű elmélet esetén, amely ráadásul minden eddigi tudományos konszenzussal szembemegy, az olvasó bizonyítékok gazdag tárházát várja. A szerző azonban pusztán annyi bizonyítékot sorol fel, amennyi az előző bekezdésben olvasható volt, ám ezeket számtalan alkalommal elismételi (például a könyv második felét kitevő kronológiában, a végkövetkeztetésekben, az utószóban, az ábráknál és a szómagyarázatoknál is, amint ez látható lesz a hivatkozásokból). A hagyományos őstörténet eredményeit, a vele szemben álló elméleteket vagy nem említi meg, vagy nem veszi a fáradságot azokat érdemben megcáfolni.
- (X10.) Milyen jogon várunk el egy aránylag új szintézistől majdhogynem száz évnyi kutatási eredményt (amit éppenséggel a finnugrizmus korlátozott és szabotált)? Ugyanaz lenne, mint annakidején Budenztól elvárni a mai eredményeket.....
- (A11.) 1 Ehelyett hatalmas mennyiségű, az érveléshez nem tartozó adatot közöl, elsősorban a középső és felső paleolitikum régészeti képét illetően (például 13-35., 82-89.), továbbá az antropológiai típusokról (109-133., passim), a penuti és más indián nyelvekről (98-100.), a vikingekről, Amerika benépesüléséről és a Bering-szorosról (92-97., 101-102.), ahol meg kellett jegyeznie, hogy a Bering-földhídat már "ősidők óta" átjárónak használják, amint már a dinoszauruszok is (96.) - 66 millió év kétségkívül valódi "ősidő".
- (X11.) A folytatást és a ma következményeit nem érthetjük meg ezek nélkül. Ha a kiindulási pont hibásan lett meghatározva az őstörténetben, akkor a levezetés is hibás lesz. Ezért kell visszamenni a paleolitikumba. Régi-új hipotéziseknek új, egzaktabb paradigmák kellene.
- (A12.) Mindamellet három felsorolt "bizonyítéka" sem állja meg a helyét. Az első probléma mindjárt Semino és társai munkájának értelmezésével van. Ők mindössze annyit állítanak, hogy a

magyarországi, lengyelországi és ukrainai lakosság körében egy adott haplotípus (Eu19) kiugróan magas számban van jelen. Ennek oka nyilván az adott népesség genetikai rokonsága. S minthogy a vizsgálat alapja a jelenkori népesség, a jelenség magyarázatát az Ockham borotvája elv révén korunkhoz minél közelebb eső jelenségben kell keresni.

- (X12.) Nem győzőm hangsúlyozni, hogy hibás az a szemlélet, ami egy komplex ismérvből kiragad, és kizárólag arra élezi akár a pártoló, akár az elvető bizonyítást. Az e fajta "atomizáló" paradigmák kora lejárt. (Lásd erről: Fried István: Összehasonlítás és kultúraköziség – Régi-új tudomány szemlélet felé, Budapest,)
- (A13.) A legkézenfekvőbb megoldást a magyar őstörténet kínálja: a honfoglaláskor itt talált nép(töredék)ek a honfoglalókhöz képest oly nagy számban voltak jelen, hogy beolvadásuk nagymértékben megváltoztatta a magyarság genetikai arculatát, amelyet valószínűleg tovább módosítottak a rákövetkező ezeregyszáz év eseményei és etnikai változásai.
- (X13.) Ha így van, akkor bizony a magyar nyelv magyarázata sántít ! Ugyanakkor teljesen ellentmond a Benkő féle meglátásnak: "...A finnugor eredetű magyar nyelv folyamatos megőrződését két és fél ezer éven át az tette lehetővé, hogy az eredeti magyar etnikum mindig alapvetően töretlen folytonosságban élt, és ezt a nyelvet mindig számottevő mennyiségű, alapjaiban önálló történeti: gazdasági, kulturális, társadalmi létű népi tömegek vitték tovább..." (Benkő 1997: 167, Nethem/Keresztes-X70.)
Többszörösen hibás logikai levezetés is: nem a nagyszámú többség szokott a kisebbségbe beolvadni (genetikailag mégúgyse), hanem fordítva! A beolvadók – a kisebbségben lévők ! - egyáltalán nem módosították nagymértékben a már itt lakó hun-avar+egyéb magyarajkúak+egyéb genetikai arculatát. Változtattak rajta, de ELENYÉSZŐ mértékben ! (Egyébként az erőteljes KÉPiségben nyomok követhető: OL-T és az OL-V egy tövű (OL) de két külön értelmű (Az OLV jelentésbeni párja még az OLD!). Az OLT /beoltás, oltvány de még a tűzoltás is stb. Minden olyan, ami érzékelhető nyomot hagy, továbbviszi az oltó jelleget – még az OLT-ár is, bármennyire latin eredetűnek tartják !!--- , szemben az OLV /OLD/ szavakkal, amik jobbra nyom nélküliek, mert elolvadóak, beolvadóak, feloldódóak.. Egyszerűbben fogalmazva: az OLT... szavak koncentráció, fokozó, célmódosító, céljobbító jellegűek, az OLV.../OLD... szavak szétterítő, semlegesítő, eltüntető, megsemmisítő jellegűek. Tehát ha egy etnikum beolvad, az feloldódik a nagy etnikumban.....)
- (A14.) Ezzel párhuzamos, de nem ekvivalens jelenség, hogy az antropológusok szerint a kora Árpád-kori népesség nagyobb hányadát a honfoglaláskor helyben talált lakosság utódai alkották (Éry, 1983, 126).
- (X14.) Így igaz. Ezért létezik az az alapállítás, hogy a magyar nyelv már a HUN-ok idején is jelen volt a Kárpát-medencében, majd az avarokkal tovább erősödött.
- (A15.) Ez természetesen megint arra a közhelyre utal, hogy a genetika, az antropológia, a nyelvészet és a régészet kategóriái egymással nem megfeleltethetőek.
- (X15.) Összemosás. Másrészről akkor meg miről is beszélünk, ha ezen kategóriák nem megfeleltethetőek egymással? Tehát ha az uralizmust-finnugrizmust kell régészetiileg alátámasztani, akkor jöhet az uráli régészeti hagyatéka, ha más etnikumokat, akkor elvetendő? Elképesztő ez a kettősmérce. De ha már itt tartunk: az Urálban és környékén is számos HUN üstöt találtak, így meglehetősen nehéz már a magyarságot izolálni a hunoktól, a hun mozgási övezettől.

Kérjük megtartani a tisztas távolságot antropológia-genetika és a nyelvészet-régészet között. Mert mi is van voltaképpen? Az, hogy a régészet és a nyelvészet minél messzibb időkbe nyúlik vissza, annál jobban nem képes egymásra támaszkodni, annál nagyobb a komplikáció, a zavarodottság, a kombináló-kompiláló hajlam,

(A coloradói egyetem szellemes és cinikus egykori antropológus tanára mondta: a világ régészet-tudománya olyan, mint a részeg ember, aki a gázlámpa alatt négykézláb tapogatta a földet és egy részvétteljes járókelő kérdésére azt felelte, hogy az inggombját keresi. "No és itt vesztette el?" - kérdezte az emberbarát. "Nem itt" - válaszolta a részeg, - "de itt jobb a világítás".)

szemben az antropológiával és a genetikával, amik – nyilván korrekt mérhetőség esetén – szervesen összetartozóak. Vagyis ha létezik olyan bárminemű régi emberi maradvány, amiből DNS nyerhető, akkor máris egzakt adatok állhatnak rendelkezésre, amik összevethetőek más ugyanilyen adatokkal. Ne feledjük: a genetika és az antropológia itt mi magunk emberek vagyunk, a régészeti és nyelvészeti anyag viszont egyfajta magunkra fölvett "ruházat", amit bármikor lecserélhetünk akarva-akaratlanul. (Mások meg éppen föl is vehetik...) Hogy még nyilvánvalóbbá tegyem a dolgot: egyetlen ember sem képes arra, hogy mert nem tetszik neki, vagy mert nem hasznos, ezért a vörös hajat kódoló gént (=önmagát adó világ, primer object, a TÁRGY, "egyszerbevezetett") megváltoztassa magában, ellenben ha a nyakhám nem volt hasznosítható, akkor lecserélte szügyhámra (=a művi, kreált világ, second object, MŰTÁRGY, sok esetben még "second hand" is egyben...).... Az, hogy a régészet emberi csontokkal is foglalkozik, egyértelműsíti, hogy szükséges igénybe vennie sok más mellett az antropológia és a genetika (primer object) egzaktumait is.

- (A16.) 2 Vegyük észre, hogy a genetikusok állításai pusztán a vérrokonságról szólnak, és semmit sem mondanak az egyedek által beszélt nyelvekről: a nyelv átadása - mint társadalmi jelenség - ugyanis a gének átadásától teljesen független folyamat, ebből fakadóan a nyelvet átadó láncolata nem kizárólagosan azonos a genetikai őssökkel, így a két megrajzolható családfe egymásba nem illeszthető. Nem véletlen, hogy a kutatás már többször rámutatott a genetikai adatok módfelett problematikus őstörténeti felhasználhatóságára.³
- (X16.) Tévedés. Nem pusztán vérrokonságok. Egy atomizáló szemléletűnek esetleg, de mint jeleztem, a dolgokat összetettségükben-összefüggésükben kell vizsgálni. Persze ha a janicsárookra gondolunk, akik a leigázott területek népességének gyermekeiből tevődtek ki, akkor jogos a fölvetés, csakhogy ezen janicsárok többségének még azelőtt véget ért az életvonala, mielőtt egyáltalán valami genetikai örökséget hátrahagyhatott volna..... Ne áltassa magát senki, a római hadjáratok csapatait is követték saját kuplerájaik, sőt ezen csapatok sem voltak mind rómaiak, hanem birodalmi innen-onnaniak, vagy kívülálló zsoldosok... Már többhelyütt kitértem arra, számításokkal igazolt, például a szovjet invázió sem volt képes azért tömegével szovjet-népekbeli erőszak "MAG"-ot hátrahagyni, /--a hadászati cél nem ez,--/ mert ahhoz bizony számos dolog együttes jelenléte szükségeltetik, úgy mint termékenység, peteérés, kihordás. Márpedig egy nemi erőszak főleg nemzeti / törzsi / nemzetségi önérzettel bíró kisebb-nagyobb társadalmakban egyértelműen a művi vetélést eredményezi az ősidőktől legalább az atomkor hajnaláig, ha nem tovább. Az aránylag kicsi, nagy területen, nagy távolságban élő és ritkán vegyülő

etnikumoknál jóval bevettebb szokás a külső vérfrissítés (exogámia), ami éppen az Északi népek sajátja volt, közbük értvén a ma finnugoroknak nevezetteket, KIVÉVE ebből a magyarokat ! A magyarok az AVAR maradványokkal házasodtak. (Egyes maiaknak még ma is ez az egyedüli lehetőség az egészségesebb genom megőrzéséhez, úgy mint obi-ugorok (manysik és hantik), de még ők sem bárkivel, hanem a nagyonis számon tartott másik törzsbélivel, szegről-végről tehát ősi rokonoknak tartottakkal, vagy legalábbis "sorstársakkal": életvitelükben és körülményeikben hasonlókkal, ugyanúgy, ahogy az Amazonas őserdeiben ma is élő bennszülött nemzetségek, kicsiny faluközösségek.)

Tény, hogy a genetikai vizsgálat kizárólag egyedek vizsgálata (ne áltassa magát senki sem: a nyelvtörténeti összehasonlítás sem egyéb, mint az egyedi szavak hasonlítás...), és az etnikumra fölállított haplokép (vagy bármi más: akár antropológiai csoportjellegek stb.) ezen egyedi ismérvek összegzése. Ebből nyilvánvaló, hogy a végső eredmény egyrészt soha nem lehet kimerítő, mivel a teljes létszámot a mai keretek között nem lehet megvizsgálni, másrészt az egyediek összege soha nem lehet egyenlő az eleve kompletttel (, a komplex egészszel). E jelentős különbözőség ellenére a vizsgálat és eredménye EGZAKT. (Tojás-effektus: minden egyes tojás más, ugyanakkor olyan paraméterei (azok tartományai) vannak, amelyek csak a tojásra jellemzőek, tyúktojás, lúdtojás, kacsotojás, verébjtojás stb....Ez viszont nem állítható párhuzamba a nyelvekkel, mivel azok térben és időben is többször és különböző mélységben kölcsönhatásban /= változás irányát-módozatát meghatározó hatások/ vannak egymással.) A valósághoz közelítő álláspont, amikor adott etnikumok egyre több egyede kerül vizsgálat alá, ráadásul úgy, hogy az egyedeknél legmagasabb arányban biztosított az etnikai hovatartozás, így nyílik lehetőség a markerek etnikai hozzárendelésére. Ezen génjelzők gyakorisága alapján aztán élesen kirajzolódik, mely népekben koncentrálódik, vagy éppen hiányzik. Ráadásul ezen vizsgálattal az etnikumok női ága (mtDNS) és férfiága (Y-DNS) elkülöníthető, még ezekben is nyomon követhető a két nemiség eltérő leszármazási vonala. Mivel ezen génjelzők létrejöttük után meglehetősen stabilak, fönnmaradásuk százezer évben mérendő, szerepük egyáltalán nem lekicsinyelendő. Az etnikumok fölépítése és mozgása tanulmányozásához a haplok egymáshoz viszonyított eloszlási aránya a mérvadó, nem pusztán a haplok egyenkénti mértéke. Ha nincsenek is „finnugor gének”, finnséginek nevezett markerek annál inkább jelen vannak. Ez pedig az Y-DNA (férfiági örökítés) esetén az N3 (Szibéria, Észak-Ázsia) , illetve a TAT-C, amelyek a magyarságban teljes mértékben hiányoznak.

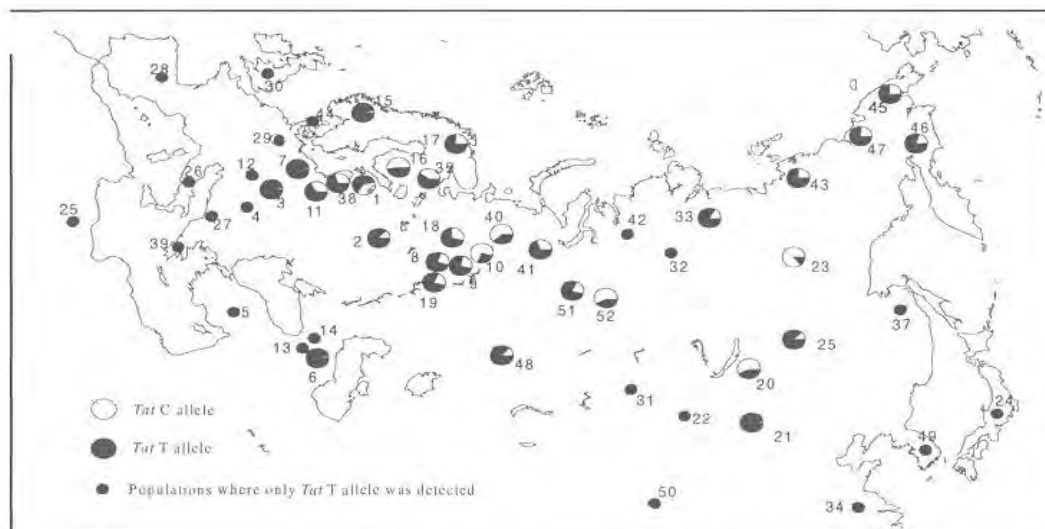

Fig. 6. Geographic distribution of 52 Eurasian populations investigated for *Tat* polymorphism.
Indicated populations: 1. Estonians 2. Russians 3. Slovaks 4. Hungarians 5. Turks 6. Armenians 7. Poles 8. Chuvashis 9. Tatars 10. Udmurts 11. Lithuanians 12. Czechs 13. Georgians 14. Ossetes 15. Norwegians 16. Finns 17. Saamis 18. Maris 19. Mordvins 20. Buryats 21. Khalks 22. Mongolians 23. Yakuts 24. Japanese 25. Algerians 26. Italians 27. Albanians 28. Basques 29. Germans 30. British 31. Altais 32. Ketis 33. Evenkis 34. Chinese 35. Karelians 36. Koryaks 37. Nivkhis 38. Latvians 39. Greeks 40. Komis 41. Nenets 42. Selkups 43. Evens 44. Danish 45. Chukchis 46. Koryaks 47. Yukaghirs 48. Kazakhs 49. Koreans 50. Tibetians 51. Mansis 52. Khanties;
 (Populations 1...14 – our data and Rootsi et al., in press; 15...34 – Zerjal et al. 1997; 35...38; 51...52 – Lahermo et al. 1999; 39...50 – Karafet et al. 1999)

A TAT-T anyi van a magyarságban, mint a baszkban, olaszban, stb.-- Ha a szlávok magyarosodtak volna el, akkor a nem magyarosodott szlávokban is legalább ennyinek kellene lennie, mint ahogy a magyarokban is jelen kellene lennie legalább a szlovákokban jelen lévő TAT-C mennyiségnek ! De mivel nem így van, ezért a szlávok között viszont olyan etnikumoknak is jelen kell lenni, akik nem is magyarok, de eleve nem is szlávok voltak stb..stb... Azért finnségiek ezek a markerek, mert a ma finn népeknek tartott etnikumokban van jelen a legnagyobb mértékben, „töménységben”. Mivel a TAT-C életkora legalább 15 ezer év, a magyarság ősei genetikailag nem álltak kapcsolatban a finnugornak tartott népek őseivel. Vagy csak a TAT-C mutáció megjelenése előtt!

De ha volt is ilyen az ősmúltban, az olyan elenyésző mértékű és rövid idejű volt, hogy 5-10 generáción belül kiveszett volna (kihalt a fiúág, stb.). Mi pedig itt a 15 ezer év esetén legalább 500 generációról beszélünk. Ha netán az lenne az ellenérv, hogy ennyi generáció alatt $100/2^{500}$ lenne csak a ma hordozott genetikai ismérv, arra egész egyszerűen NEM a válasz. Mert mint kifejtettem, ezek az allélek a NEM kódoló szekvenciákon helyezkednek el, a fenotípus meghatározásban nem játszanak szerepet, ezáltal változás nélkül másolódnak. Csak úgy tudnak eltűnni, ha az ezt hordozó egyed utód nélkül elpusztul. (Ha mindenáron analógiát akarnék rá: egyfajta megváltoztathatatlan gyári vízjel....) (A magyar nyelv önállóságának közel-távol 3000 évre tőlünk számolva 100 generáció visszafelé...) Magyarán nem voltak közös őseink, mint ahogy nem is keveredtünk velük, de szomszédok lehettünk egy ideig. (Eseti génátadás -- „matrózeffektus”-- kifelé történhetett, de az nem a magyarsági közösséget gyarapította). (Lásd később LAYER-effektus). Az ABO vércsoport négy

alapállásával szemben a génmarkerek közül több mint 20 félével vizsgálódnak, ami jóval részletesebb kutatást tesz lehetővé. A relatíve nagy variabilitás, a génmarkerek területi koncentrációja pontosabban kirajzolja a népek térbeni és időbeni mozgását. Ebből deríthető ki, Európa alapnépessége két jól elkülöníthető fő részből áll: az R1b, amelyet a ragozó nyelvű baszkok tartalmaznak mindmáig 89 %-os arányban, Európa nyugati felére domináns, az R1a pedig a magyarság sajátja: 60 %-os arányban./Semino, 2000.évi kutatása/ , Európa keleti felére domináns, e kettő körülbelüli – földrajzi értelmű - választója pedig a valamikori hun / avar / magyar birodalom nyugati határa, gyepűje..... (Ebbéli minőségben hozzánk legközelebbi népek a lengyelek (56%), ukránok (54%), udmurt, makedón, horvát, szlovák....Itt merülhet föl az a kérdés, ők vajon hogyan is lettek váltak szlávokká ? Eleve azok voltak-e, vagy tényleg a sztyeppe népek által több helyről rabszolgaként összegyűjtöttek illetve a helybenlakó ősnépek népelegyének ide-oda telepített, tömbösített leszármazottai, a kelet-római birodalomba történő nyelv- és kultúregységesítései ? Bíborbanszületett írja: *“...a horvátok igen nagy része avar.....”*). Ugyanakkor az ab3st – belső ázsiai, déli mongolid - jelző Európa egyetlen népében sem fordul elő, kivéve a magyarokat. A finnségi népekben az északi mongolid jelző mutatható ki, ami viszont nincs meg a magyarokban. E két alapnépességet hígította a mediterrán térségből közibe ékelődött „I” markert hordozó etnikum.

Hozzá kell tennem, egy térbeni-időbeni mozgás mindig változtatja a génmarkerek koncentrációját, így a 21 jelző által megrajzolt térkép sok információt tartalmaz. Ami bizonyos: kis időtávokban nép, kultúra-hagyomány, nyelv szorosan összetartozó, de nagy távokban nem törvényszerűen fedik egymást. Simon két megrajzolható családfát említ, ami nem illeszthető egymásba. Nem is. Ugyanis NYELVI családfa NINCS ! Az egy 19. századból ránkdogmásodott IDEA. Lásd erről az előbbi, Simon/Nethem-X15 pontot.

Ha tehát a szlávok magyarosodtak volna el, akkor ma a magyarokban is ott kellene lennie azoknak a jelzőknek, amik ma kizárólag a szlávokban vannak jelen, és azokra az időkre jellemzőek, amikor ezen jelzőhordozó etnikumok behatoltak a szláv területekre.....stb...stb....Ugyanakkor milyen magyarázatot tudna adni a nyelvész vagy a történész arra, miért annyira különböző genetikailag a lett, litván a délebbi szlávoktól, ha a Kr.e. 7-6. században vált csak ki a szláv nyelv és hordozó közössége a balti ágból ? Mi van akkor, ha nem is az etnikum áramlott ki, hanem csak a kultúra és nyelv, vagy legalábbis a nyelv jóval túlnyúlott az etnikai kiáramláson? Ezért mondom, a haplo egy térbeni és időbeni etnikai pozicionáló. Újra csak azt mondhatom, ha volt is népmozgás, azt az adott nyelv mindig nagyobb földrajzi területen fedte be, attól függően, melyik nyelv volt a domináns. Ez pedig nem magától a népmozgástól függött, hanem a hatalmi erőttől. Ebben pedig a vallás egy agresszív kultúraterjesztő eszköznek tekintendő. (Amerika esete hasonló, hiszen az ellenálló őslakosságot gyakorlatilag kiirtották, vagy elszigetelték, idegen földről --- gyökértelessé tett ! --- embereket rabszolgásítottak.) A szlávok magyarosodása- magyarok szlávosságára kapcsán egy tény:

Már polgári viszonyok között, majd az ún. szocializmus korszakában, a magyarság asszimilációja felgyorsult. A szlovákok több mint 100%-os gyarapódása nem magyarázható a természetes szaporulattal, hiszen a szlovákiai magyarokéval nagyjából azonos volt. Ezt támasztja alá az a tény is, hogy jelenleg a Szlovákiában fellelhető leggyakoribb tíz vezetéknev magyar:

Név	a vezetéknev viselőinek száma
Horváth, Horvát	30. 100
Kovács, Kovac	29. 500
Tóth, Tót	20. 900
Nagy, Nad	20. 000
Balázs, Baláz	14. 500
Molnár	11. 000
Balogh, Balog	11. 000
Lukács, Lukác	9. 900
Szabó, Sabo	-

Ez gyakorlatilag nagy számú, nagyon régi (avarkorig visszanyúló!) és tömbösített szlávosság (legalább 2,5 millió avar / magyar szlávosság el), majd (területi elszigetelődésből kiinduló önelnevező, "nacionalizálódó") szlovákosodást jelent. Az avar birodalom határa (TOMKA, 1751.) A Fekete-tengertől az Enns folyóig (LINZ-től kb. 20 km-re keletre) terjedt. A magyarok ekkor az Azovi-tenger és a Káspi-térség között szerepelnek, gyakorlatilag az avarok szomszédai, de egy-két évszázad múlva már a volt avar főnhatóságú területeket veszik birtokba.

ÁRPÁD NAGY MAGYARORSZÁGA a 10. század első éveiből

- (A17.) Nem kell tehát évtizedeket visszamenni a magyarázatért, már csak azért sem, mert a Wiik-Künnap-Pusztay-féle elmélet megsemmisítő kritikát kapott az uralisztika részéről (Honti, 2004, 142-147; vö. Rédei, 2003, 25-27), így nem szerencsés rájuk támaszkodni.
- (X17.) Dehogyan kapott megsemmisítő kritikát. Nagy tévedés. Sem Honti, sem Rédei nem cáfolta meg őket. Ez csupán egy beteljesületlen vágya a két szerzőnek éppúgy, mint Simon Zsoltnak. Azt hinni és a valóság között azért nagy a különbség. A jelzőosztogatás egyáltalán nem kritika, még az érvelés alapvető

elvárásait sem teljesíti. Önmagában az ELUTASÍTÁS még nem egyenlő az okozati összefüggések hibáinak részletezésével, logikailag nem állják ki a következtetés érvényességére (valóban egymásból, lényegileg következnek az állítások) és nem mindig a helytállóságára (az állítások igazak) vonatkozó követelményt.

Lásd akár a VAJDA szónak finnugrista levezetését, amiről legutóbb Obrusánszky derítette ki, hogy BUDENZ bizonyítás nélküli állításának olyan továbbéltetése, amit a finnugrizmus bizonyítottként tálal a tudóstársadalom felé. Nem szívesen írom le, nem kell szépíteni a dolgot: ez ÁLTUDOMÁNYos. Meg lehet nézni az értelmező szótárban, mi is áll az áltudomány mögött. (**ÁLTUDOMÁNY = tudományos köntösbe öltöztetett valótlan, hamis, tudományosan nem igazolt állítás, illetve kitaláció, hazugság, valamilyen feltételezés igazoltnak való beállítása.**)

Lásd Nethem/Csúcs-X28. Ilyetén valamennyi etimológiai szótár valamennyi szava felülvizsgálatra szorul.

/ Valószínűséggel nem lehet igazolni. Igazolni ténnyel lehet. Valószínűséggel egy hitbéli, koncepcióbeli meggyőződést lehet erősíteni, amit rendre összetévesztenek a bizonyító igazolással. /

Nemrégiben pedig MarácZ kérdőjelezte meg az "AD" és a "FEJ" finnugor eredetét. Lásd még: Nethem/Honti-X59.

Én nem azt mondom ezzel, hogy nem fordulhatnak elő tévedések, de a túlzott elbizakodottság meglehetősen irritáló, arról nem is beszélve, hogy a tudományos alázatot, no meg az elővigyázatosságot söpri félre, és a dogmák karjaiba taszítja a finnugrizmus (és bármi más) híveinek abszolutistáit, de kivált azokat, akiknek kellő hivatali hivatalosság (hatalom) áll a hátuk mögött, ezzel visszaélvén palástolják a tőlük is elvárt bizonyítás hiányosságait.

(A18.) E cikk írója a kérdésnek mindössze egyetlen, de döntő oldalát emelné ki. Az indoeurópai alapnyelv datálását illetően ugyan máig nem csitult el a vita, de abban mindenki egyetért, hogy a nyelvészeti paleontológia tanúsága szerint a neolitikum elé (vagyis nagyjából i. e. 7000 elé) nem datálható (Mallory, 1997, 295).⁴ Az ugyanakkor bizonyított, hogy az indoeurópai alapnyelv felbomlása után az indoiráni köztes alapnyelv igen élénk kapcsolatban állt a finnugor alapnyelvvvel (Rédei, 1986).

(X18.) Részben így van. Csak emlékeztetni kívánok arra, hogy az újabb bizonyítékok tükrében jóval képlékenyebb az IE rendszere is. Amikor például a hurri nyelv korát határozták meg, - persze azt is körérvéleses módon: a Védák ősiségének ingatag nyelvészeti kormeghatározását "alátámasztották" az ősi árja istennevek, míg ezen istennevek árja eredetét vélték bizonyítottnak a Védák által. Amikor bebizonyosodott, hogy létezett egy ezeket megelőző Indus-műveltség, ráadásul ehhez semmi közük az árjaknak, sőt, az árja bevándorlás a Védák addigi Kr.e. 2000-1800 körüli időzítése helyett ezer évvel később, csak a Kr.e. 1000- 500 között történt, az indoeurópai nyelv Indus-völgyi terjeszkedését is ehhez kellett igazítani. Ez önmagában ráirányítja a figyelmet az összes ehhez kapcsolódó indoeurópai terjeszkedés újbóli fölülvizsgálatára.

Számos elavult nézetet hordoz magában.

„.....Jószérivel a magyar nyelv törvényeit sem ismerjük. A magyar nyelvről készült leírások és

meghatározások ugyanis nem arra a kérdésre felelnek: mik a magyar nyelv belső törvényszerűségének nyomán megmutatkozó sui genesis paradigmái, hanem erre a másik, rendkívül érdekes, de egészen más feleletet eredményező kérdésre: mennyiben férnek bele, mennyiben pedig nem a magyar nyelv tényei az indogermán nyelvek paradigmáiba.....” (Karácsony Sándor: A magyar észjárás, Magvető, 1985.)

A finnugor nyelvrokonság bizony HIT kérdése. Alapjait esetleg jóhiszemű, jórészt tudálékos szimpátia elképzelések rakták le, melyeket aztán politikai (németesítő /pángermán/, majd pánszlávósító) rendszerek érdekei egyedurasítottak, kizárólagosítottak. Nethem/Keresztes-X68.

- (A19.) Ez ugyan nem datálja az uráli alapnyelvet, de érzékelteti az időmélységet (most eltekintve attól a roppant vitatott kérdéstől, hogy vajon az uráli alapnyelv beszélői álltak-e kapcsolatban indoeurópaiakkal [Rédei, 1986, 20-21]). Más szavakkal: a történeti nyelvészet nem rendelkezik olyan adatokkal, amelyekből tesztelhető hipotézist tudna megalkotni a paleolitikum nyelvi viszonyairól. Ezért minden ilyen állítás spekuláció és pusztán hit kérdése - nem a tudomány tartománya.⁵
- (X19.) Erről beszéltem. Ezért tartozik ide a finnugrizmus éppúgy, mint minden „fába szorult” (jobbanmondva fastruktúrába kényszerített) nyelvcsalád..... Mint ahogy a nyelvészeti datálás is többszörösen áttétes feltételezések spekulációja.
- (A20.) Egyúttal jelzi, hogy Szabó állításai - a Kelet-Afrikában (!) 120-80 ezer éve beszélt uráli nyelvről (11., 13., 15-16., 28., 56., 69., 76., 91.); az ugorok 25-15 ezer (60.) vagy 40/35-8 ezer (63.) évvel ezelőtti önállósulásáról; a magyar mintegy tízezer évvel ezelőtti kiágazásáról az ugor alapnyelvből (63., 81.) - légbőlkapottak.
- (X20.) Nem egészen. A datálásokkal sokat lehet vitázni, a magam részéről ekkora távlatokban nincs igazán jelentősége. A kialakulási sorrend ok-okozati összefüggése a döntő. (Mint ahogy földtörténetileg egyértelműen elképesztő változásokat hozott a 75 ezer évvel ezelőtti robbanó típusú vulkánkitörés, nem elvetendő annak fölvetése sem, hogy kihatott az azt követő emberiség életvitelére stb., de ezen összefüggések vázolásai még a hipotézis kezdeti fázisában vannak) Ugyanakkor szemellenzős módon nem szabad elmenni azon tények mellett, miszerint az ókorból az ősidőkbe nyúlóan a LÉTEZŐ nyelvek 99 %-a tipológiailag RAGOZÓ – még a KÍNAI nyelv őse is az volt -, ami a neuropszichológia szerint is másfajta agyterületeket indukál, tehát a gondolkodásmód, vagyis az érzékelt világ le-KÉP-ezése (szintetizáló - az egészből a rész felé, mert önmagát is az egész részének tartja) nem a ma domináns (analizáló – önmagát, ergo a részt tekinti egésznek, abból halad kifelé) indoeurópai. /”...Az őskor megértése a képanyelv megértésén múlik...”: Hamvas Béla: Scientia sacra, Az őskori emberiség szellemi hagyománya./ Ebből egyúttal arra is kívánok utalni, nem biztos hogy szerencsés indoeurópai --- flektáló, alárendelő --- gondolkodással pont nekünk megmagyarázni a saját ragozó elvű gondolkodásunkat... Az ősidőkben az alapgondolkodás nem az ELVÉTEL volt, hanem a KAPás, vagyis hogy nem elveszem a nekem szükségeset, hanem a természettől KAPom a nekem szükségeset, még ha meg is kell dolgozni (üldözni, lelőni a vadat, majd áldozni, kiengesztelni a természetet) érte. Ez jelentette egyúttal a természettel való harmonikus együttélést is, szemben azzal a nézettel (sáskaelv), ami a természetet (de még az emberi társadalmat is = beolvasztó társadalmak) minduntalan leigázandó és a végsőig kizsákmányolható tárháznak tekintette.

- (A21.) Meg kell jegyezni, hogy a magyar nyelv önálló élete az iráni jövevényszavak alapján általános felfogás szerint i. e. 1000 vagy i. e. 500 körül kezdődött meg. Így az olyan állítás, mint hogy "a szakemberek túlnyomó többsége (!) egyetért abban, hogy a magyar nyelv a Homo sapiens sapiens egyik legrégebbi verbális információközlő rendszere" (69., vö. még 28., 119.), egyszerűen értelmetlen és még félre is tájékoztat.
- (X21.) Ez attól függ, kiket tekint az ember szakembernek. A finnugrizmusban is van már vagy 4-5 fajta irányzat, vannak olyanok is, akik önmagukat a számunkra meglehetősen rossz emlékű „ellenforradalmár”nak nevezik: a régi modell érvényességét újra megerősítik, például Juha Janhunen. Ugyanakkor a két erőteljesen szembenállóban a dogmatisták nem csak hogy tudománytalansággal vádolják a radikálisokat, hanem még szakmai kompetenciájukat is megkérdőjelezzik, noha ugyanazon iskolákat végeztek, mint a dogmatisták.
- (A22.) Eddig a pontig akár lehetne e munkát egy, a genetika szerepét messze túlértékelő, módszertanilag és nyelvtudományilag tájékozatlan, így téves őstörténeti dolgozatnak, mintegy a Wiik-irányzat újabb magyar hajtásának is tekinteni.
- (X22.) Wiik elgondolásai sem lettek bizonyítékkal alátámasztottan cáfolva, csak dogmatikus módszerekkel félresöpörve.
- (A23.) Azonban a szerző még itt sem áll meg, és belecsúsztat az áltudományos téveszmékbe. Könyvének második felét az ugorok állítólagos amerikai vándorútja teszi ki. Gondolatmenetének sarokköve Otto J. von Sadvoszky munkája, melynek tétele: a kaliforniai indián penuti nyelvcsalád ugor.
- (A23.) Ez az „áltudományos téveszme” osztogatás valamifajta marxista-leninista történelemideológiai „szuperlatívusz” csökevény, jó lenne már megszabadulni tőle. Az „áltudományos téveszme” kifejezés egy abszurdítás. Vagy áltudományos valami, vagy téveszme. Együtt a kettő egymást kioltó (dupla negálás), hiszen mindkettő alapértelme „hamis” (Hamis hamisság). Ekként aztán a „nem elfogadható nem elfogadhatóság” maga lenne az, ami éppen elfogadható.
- (A24.) Ezért kell az ugorokat olyan korai időszakra datálni, hogy még átkelhessenek a Bering-földhídon, amelyet tudvalevőleg mintegy kilenc-tízezer éve elöntött a tenger: az amerikai őslakosság bevándorlásának terminus ante quem-je.
- (X24.) Még az is lehet, bár egy sekély vízű, meglehetősen kis távolság még akkor sem lehet akadály (A négyszer ekkora távolságú és tízszer mélyebb vízű Kuba-Florida távot is mennyi lélekvesztő próbálja leküzdeni, némelyek nagyonis sikerrel. Nem mintha a 30-40 méteres vagy éppen 300-400 méteres mélység fizikailag egyáltalán különbséget jelentene a víz színén mindenáron fönmaradni akaró számára, az csak pszichésen játszik szerepet, ebből kifolyólag messze nem is kívánja tudni a mélységet...). Ilyen kényszerdatálásokkal inkább a finnugrizmus él: azért tartja a magyarokat Kr.u. 500-ig az Ural környékén, nehogy bármi közülük lehessen a szkítákhoz, hunokhoz, esetleg az avarokhoz. De mint jeleztem, (Nethem/Simon-X15), az Urálban felfedezett hun üstök és az eddig szerföltött hanyagolt keleti írások, kutatások új szemlélethez, új értékelésekhez vezetnek. (Szükséges is, hiszen a hivatalos magyar történelemoktatás még mindig az 1950-1960-as évek álláspontját mantrálja.)
- (A25.) Ám a penuti nyelvek a nyelvészet szerint nem rokonai az ugor nyelveknek. Szabó saját bevallása szerint Sadvoszky munkájának amerikai nyelvész kritikáját nem látta, csak "nem

indokolt szkepszissel" találkozott (41., 45., 50.).

- (X25.) Sadovszky munkájának nincs érdembeni amerikai kritikai anyaga. Ezt a témát újra kellene kutatni ahhoz, hogy tudományosan elfogadható érveléssel szolgálhasson bárki is mellette vagy ellene. (Tudniillik az önmagában való és önmagáért való elutasítás tudományon kívüli, eredendően negatív hozzáállás, ugyanis a tudomány alapvető dolga éppen a MEGISMERÉS. Ehhez meg elengedhetetlen a szüntelen kutatás, a pozitív hozzáállás. Nem azért kutatunk, hogy valamiről mindenáron bebizonyítsuk annak ellenkezőjét.....) Lásd továbbá: Nethem/Simon-X28.
- (A26.) Magyar finnugristáét sem látta, mivel Sadovszky alapos cáfolata olvasható Rédei Károly munkájában (2003, 135-136).
- (X26.) Mi jelenti az alaposságot? Hogy Rédei nem ismeri a penuti nyelveket, és harmadkézből informálódik?
Rédei cáfolata nem mutat túl az elutasításon, mert okolása gyakorlatilag ugyanaz, ami a finnugrizmusra is jellemző, lásd erről Nethem/Rédei-X63a., X63b., X64., X65., X66., X67., X68., X69., X70.

Nethem/Rédei-X63a :

„...A finnugrizmus módszere sem különb. Gombóc Zoltán nyelvész például 72 lépésben vezette le egyes szavak egyezőségét, melyet aztán azóta tényként kezelnek, mint azonosságot. (Továbbá még: Szilágyi N. Sándor A szent mókus, avagy a módszer buktatói), továbbá X62. Pont.....”

Rédei írja:

(Nethem/Rédei-A66):

„...4) Ha az ugor/obi-ugor nyelvek és a penuti indián nyelvek szorosabb rokonságban állnának egymással, akkor a hangtan és az alaktan területén a vélt egyezéseket ezekben a nyelvekben kellene keresni. Ezzel szemben azt látjuk, hogy a szerző az egyes jelenségekhez a példáit a hasonlítási szükségletnek megfelelően hol az ugor, hol a permi, mordvin, finn stb., hol pedig a szamojéd nyelvekből közli.”

Nem mintha a finnugrizmus nem ezt tenné. Vagyis ha a finnugrizmus kellően körbeérveli állítását, önmaga alkalmazhatja ezen módszert.

Nethem/Rédei-X66:

„...Ugyanaz, mint az előbbiben. A finnugrizmus ismérve is, hogy hol innen, hol onnan veszi a szükségletének megfelelő hasonlításokat...”, rögtön hozzátéve: mert a többiből kiveszett. Lásd akár Marcantonio és Maráczy vonatkozó kritikai elemzéseit.

- (A27.) S ebben semmi meglepő nincs. Ugyanis az ugor alapnyelv datálására szigorúan nyelvészeti alapon felállítható kronológiai keret kizárja (lásd fentebb), hogy valaha ugorok keltek volna át a Bering-földhídon.
- (X27.) A nyelvészeti kronológia tudományosan az egyik legmegbízhatatlanabb. (Lásd akár a hurri nyelv körüli anomáliákat, - mit számít ezer év ide vagy kétezer év oda - Nethem/Rédei-X06.) Argumentumaiban egyedül magának a kutatás tárgyának a megléte egzakt, minden egyéb ismérv olyan föltételezés, aminek nyilvánvaló hipotézissége tagadásra és elfedésre került, éppen amiatt, mert tárgyi bizonyíték és kontroll híján csakis a belévetett hit élteti, az a hamis érzet, hogy ennek a természettudományokból átemelt és átformált módszerei kellően

egzaktak képesek maradni. E folyamatos belső bizonytalanság vezette el oda, hogy végül dogmásodott.

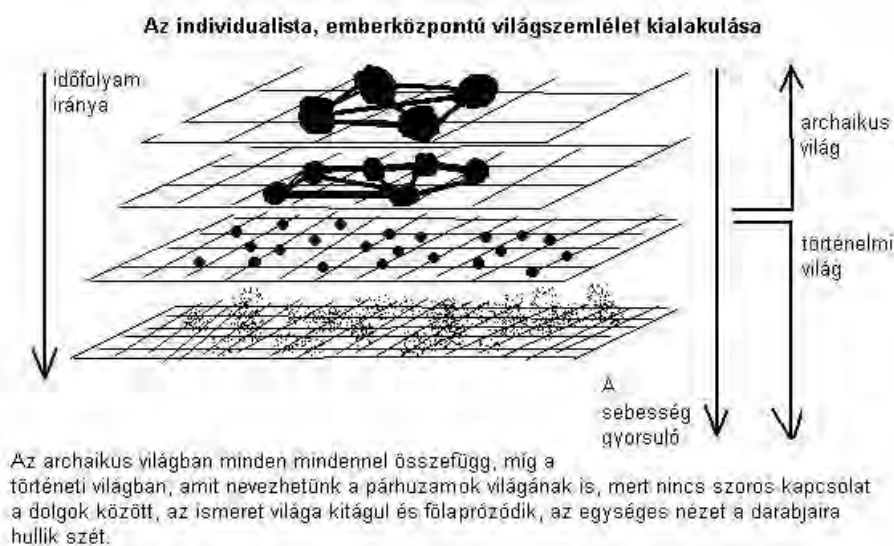
(A28.) A kaliforniai ugorok azonban csak a kezdet. Ettől fogva végelethetetlenül sorjáznak a sumer-magyaros dajkamesék (ezekből Szabó bibliográfiája - 135-142. - igen bő válogatást nyújt). Szabó ugyanis mindezeket ugyanolyan természetességgel használja, mint a genetikusok vagy a paleolitikus régészek szakmunkáit. Az is belátható, hogy a Demokrata című sajtótermék nem épp a legideálisabb forrás egy őstörténeti munka megírásakor (116.). Teszi mindezt valamilyen pánugrista elmélet keretében: minden jelentékenyebb régészeti lelet az ugoroké - és csak az ugoroké - (86-88., 101-102.); 7 ugorok/magyarok mindenhová eljutottak, és mindenhol nyomot hagytak (a teljesség igénye nélkül: Észak-India, Közép-Ázsia, Nyugat-Kína, Kaukázus, Mezopotámia, és persze az etruszkok s Amerika, 34., 61., 63., 94., 105-107., 113.).⁸ A kötet csúcspontja, záró gondolatmenete, melyből megtudjuk, hogy a maja kánok (sic!) árpádsávós lobogókat lengettek, továbbá az inkák (!) főistene Apu, a majáké Hunapa (107-109.)! A helyzet komikumuma, hogy maga Szabó értekezik hosszasan az áltudomány természetrajzáról (110-111.).

(X28.) A magam részéről azt tartom, minden fölvetett gondolatot körbe kell járni, alaposan megvizsgálni. (Obi-ugor: *Jow-i = íj (Vogul) Nol, not = nyil (Osztyák, dél), Kalig = íj-húr (Vogul), Tul = tegez (Osztyák), Kesi = kés (Vogul), Jali = tűzkő (Yenissey), Wel = megfogni, megölni (Osztyák), Nop = fiatal szarvas (Vogul), Sos = menyét (északi Osztyák), Xuntel-kontel = hód (Vogul), Uska-n = nyul (déli Osztyák), Nomu = "nyul" (Szamoyéd, Tavgi)*

Cal-ugor: *Jawe = íj (Central Sierra Miwok), Not = nyil (Wintu), Kali = íj húr (Wintu, Patwin), Tulim = tegez (Clear Lake Miwok), Kice = kés (Central Sierra Miwok), Laiyi = obszidián, tűzkő (Maidu, Nisenan), Wel = keresni valamit (Southern Sierra Miwok), Nop = szarvas (Wi Wintu), Sas-sasi = menyét (Maidu, Konkow), Kotul = hód (Wintu), Oske = nyul (Maidu, Konkow), Nomeh = nyul (Clear Lake Miwok)... stb.) (SADOVSZKY OTTÓ: California felfedezése: Megtört a Szibériából Amerikába vándoroltak csendje. , Magyar Múlt, 1986/35-36. (In: VARGA GÉZA: Indián-magyar írástörténeti és nyelvrokonság, Budapest, 2007.)*

Mindamellet, hogy a ma hivatalosként funkcionáló „tudomány” (a természeti és a társadalmi egyaránt) kellően elbizakodott tud lenni a tudáshalmazát illetően, bizony nincs mire büszkének lennie. Olyan elaprózott / elaprózódott és redundáns halmazról van szó, amelyet ha rendszerezni, ezen ismeretek tudományáganként talán elférnének egy-egy DVD-n...

JN-V-07-05

9/A. ábra © 2004, J.N.

Visszatérve a mindenütt ugorok-magyarok kérdéskörre már csak abból a megfontolásból sem elvetendők, mivel jószerivel minden eurázsiai népből (kelták, kínaiak, zsidók, pakisztánok, cigányok, grúzok, örmények, stb...) mindenütt jelen vannak a világban, és hogy most ezeket a kiáramlásokat és hatásukat időben mennyire vagyunk képesek visszakövetni, azok a rendelkezésre álló eszközeink pontosságán és paradigmáink helytállóságán múlnak.

E tekintetben például jeleztem már, célszerű lenne a honfoglalástól kezdve föltérképezni a magyarok esetleges szerepét a viking hadjáratokban, az amerikai megszállásokban, ténitéseben, hiszen a középkori-újkori iratok szerint számos magyar származású és ekként feltehetően magyar nyelvet is anyanyelven beszélő személy vett részt ezekben. Erre az adta az okot, hogy Peruban árultak olyan indián szőtteseket, amelyek mintázata erőteljesen hasonlított a magyar motívumokra. Mint később kiderült, ezen bennszülött szőttesek egy a második világháború után kitelepült magyar iparművészről aprólékos terveinek, a két népi kultúra motívumvilágának szakszerűen vegyítő, helyi kisüzem eredménye.

- (A29.) Mindez elemi tájékozatlanságot sejtet, amely végig is vonul a könyv teljes szövegén. Számos tárgyi tévedése mellett9 nyelvészeti megnyilatkozásai külön figyelmet érdemelnek. Semmit nem tud a nyelvek szerkezetéről és a nyelvi változásról az, aki olyasmit állít, hogy a népek "(ki)fejlesztik", "csiszolják", "javítják", "konzerválják", "kezdeményezik" (!?) anyanyelvüket (33., 63., 69., 91., 119-120.); aki úgy gondolja, hogy a környezeti körülmények befolyásolják a kiejtést (31.); aki úgy véli, hogy a nyelveknek csírájuk van, melyből kibontakoznak (28.) és fejlődnek (91.); aki úgy gondolja, hogy "magas színvonalú verbális jelzőrendszer [értsd: nyelv - a rec.] kifejlesztése csakis ... letelepedett életmódot folytató nép ... velejárója lehet" (64.).
- (X29.) No de aki úgy tudja, ahogy Simon, az jól tudja-e ? Vagy éppen a Karácsony által jelzett csapdába esik ? (Nethem/Simon-X18.)
 Netán a Sinor Denis által 1966-ban jelzettbe ?
 „A nyelvtudomány vizsgálatának tárgya a nyelv, és a diakrónikus nyelvtudomány célja a nyelv -

és nem a nyelvet beszélő nép - történetének vizsgálata. Hogy a nyelvtörténet adatai felhasználhatók-e történelmi szempontból, annak eldöntését a hivatásos történészekre kell bízni. Ugyanis saját erejéből a nyelvész nem képes eredményeit a történelem szempontjából értékelni. Egy magyar-török megfelelést szívesen magyarázunk úgy, hogy a magyar szót jövevénynek tekintjük, de már egy, mondjuk, magyar-bantu „szóegyezést” jogosan nevezünk délibábosnak. Így ítéletünket nem tisztán nyelvi, hanem elsősorban történelmi kritériumra alapozzuk: merthogy hogyan is jutott volna a magyarba bantu jövevénytörzs? Azaz vakon - és ebben az esetben helyesen - bízunk a történész tanításában, aki szerint a két nép között a múltban nem lévén kapcsolat - ezt már megint a nyelvész teszi hozzá -, nyelvi kapcsolat se létezhet. De hátha téved a történész? Hátha a nyelvész egyszerűen rosszul informálódott a történettudomány mai állásáról?.....” (Nyelvtudományi Értekezés 38. szám. Akadémia Kiadó 1967.)” (Radics Géza: Eredetünk és Őshazánk , 2002.) (Nethem/Csúcs-X30.)

- (A30.) Mindezt azzal egészíti ki, hogy a "nagyvad-vadászathoz feltétlenül szükséges szoros és koordinált együttműködés követelményeként ... a magyar nyelv, mint fejlett, mellérendelő szerkezetű, ragozó nyelv épülhetett ki, illetve stabilizálódhatott" (64.).
- (X30.) Minden közösséget érinti tevékenységben megfelelő szervezettségű, összehangolt csapatmunkára van szükség. Nyilvánvaló, egy nagy kiterjedésű, üldöző vadászat, főleg a ritka vagy nagyon nagy vad esetén egyedi követelményeket támaszt, amiket kreatív módon, magasszintű (aktív) közösségi szellemben, ad hoc kell megoldani. Ehhez képest a gyűjtögetés és földművelés bevett gyakorlati, sematikus, inkább passzív, noha mindkettő alapvetően tapasztalati.
- (A31.) A kulturális (nyelvi) relativizmus további szép példája, hogy Szabó szerint nyelvünk "különleges helyet foglal a Föld népeinek nyelvei között" (120.) (olyan tulajdonságai miatt, amelyek pusztán néhány száz másik nyelvre jellemzőek);
- (X31.) Abból a logikai vonalból, ahonnan Szabó eredezteti a nyelvet, semmi kivetnivaló nincs ebben. Ősi a magyar nyelv ? Igen. Még a finnugrizmus szerint is legalább 3000 éves önállósággal bír.
- „...A turkológus Vásáry István ennél tovább is megy. Mint írja: "A magyar nyelvet beszélők közössége olyan fejlődésen ment át, amely gazdaságilag és a társadalom felépítése szempontjából a belső-ázsiai népekhez kötötte a honfoglaló magyarságot. Így a nyugat-eurázsiai steppevidék hunoktól magyarokig terjedő története (4-9. század) éppolyan fontos a magyarság kialakulásának szempontjából, mint a finnugor nyelvi eredet ténye [???? Nethem]...Éppily fontos kérdésnek tarthatjuk a hun-magyar azonosságtudatát. Egy nép történelmi tudata meghatározó jelentőségű történelmi tényező, [Nethem: Kiváltképpen akkor, ha ezen történelmi tudat fölött még a hagyomány, az életvitel, a népzene, stb. is velünk élő bizonyíték] **függetlenül attól, hogy az tudományosan egy helytálló igazságon alapszik vagy sem.**" (Vásáry, 59-60. o.).....” (KRONSTEIN GÁBOR: A hunokról - tudományosan, Örökség, 1995.) (Nethem/Rédei-X44a.)*
- (A32.) továbbá, hogy a magyarul beszélőket valamilyen bensőséges kapcsolat fűzi a matematikához és hogy a "magyar és angol nyelv (kétdimenziós) kombinációja a tudomány számára új komplex látásmódot nyithat meg" és emiatt több mint ezer, angolul és magyarul is beszélő disszidens professzor van (120.) - de a recenzensnek őszintén meg kell vallania, hogy e fejtegetéseket már nem értette meg.

- (X32.) Ami a matematika-fizika-kémia dolgait illeti, vannak erre vonatkozóan alkalmi neurobiológiai vizsgálatok. Szó se róla, a Bolyai -féle nem euklédesszi geometria mindmáig értelmezhetetlennek tűnik egy analizáló gondolkodású számára (bár Einstein ennek alapjait is fölhasználta, annak ellenére, hogy itt Lobacsevskijit tolják előre). Kempelen beszélőgépe, az Erdős-féle számelmélet, kombinatorika, halmazelméletek, a fraktálok témája, a nem kooperatív játékok elmélete / egyensúlyelemzés (Harsányi), az informatikai „Hungarian Nomination” (Simonyi), a 3D, a valószínűségelméletek, vagy éppen az aránylag friss szegedi mesterséges gén-üres gén mind egy meglehetősen rendszerezett, komplex érvényű alapgondolkodást igényelnek. (Nevezhetnénk talán a megFOGhatatlan megRAGadásának....) Nemhiába mondta Teller Ede, hogy ha mindazt a tudást, amit szerzett, angol nyelven sajátítja el, nem lett volna belőle több mint egy jó középiskolai tanár. Szabó erre gondolhatott. Mindehhez a szellemi pluszt a magyar nyelv és az amögött megbúvó szerves, komplex (én úgy nevezném: archaikus gyökelvű > „kreatívtalizáló” = kreativitást vitalizáló) gondolkodás adta. Természetesen ez a szellemi erő akkor tud fölszabadulni és érvényesülni, ha a megfelelő kutatási, kibontakozási, analizáló gondolkodással társuló környezet biztosított. Ez már a piszkos anyagiak oldala. (Ebben a magyarok általában soha nem voltak jók. Sem abban, hogyan is kell valamit --- még ha ócskaság is, --- eladni. Mindebből nem szabad kihagynunk azért az alapoktatást sem, amely a nem versenyszerűen fölkészülők (tehát átlagos) esetén, a tárgyi (itt elsősorban a reáltárgyakat értem) tudás tekintetében kellően globális, a hazai közepes értékűnek tartott elméleti tudás például egy brit alap- és középszinten már jónak vagy annál is jobbnak számít.) A gondot mindezek gyakorlati hasznosítása okozza. Részben tudjuk is ennek az okát: e tárgyak egymástól nagyon elkülönülők, és a diák nem érzi a köztük lévő szerveséget, az egymásból építkezést, így a földrajzi vagy éppen irodalmi ismeretét nagy ritkán hasznosítja saját elhatározásból mondjuk a történelemórán, vagy mondjuk a fizikai ismereteit a kémián, azon a területen, ahol van egy kis átfedés. (Összefüggéshiányos oktatás). Amire viszont eljutna oda, arra általában szakosodik a diák, és az ismerethalmaza szelektálódik, a megmaradó is mélytudati raktárba kerül.)
- (A33.) 10 Rejtély maradt továbbá az is, mit ért az ugor nyelveket "szabályozó" "hangzási törvényeken" (41.).¹¹
- (X33.) Nem szabadott volna a szövegkörnyezetéből kiragadni. Feltehetően a CVC-CV általános és ősi formai követelményre gondolt, ahol a CVC maga a gyök.
- (A34.) Sajátos a mű stílusa is, amennyiben Szabó szabatos kifejezések helyett a nevetségesség határát súroló idegen megfogalmazással él: például "nyelv" helyett "verbális jel(ző)rendszer"-t (28., 31., 57., 74-75., 132.), "Amerikába való átvándorlás" helyett "interkontinentális transzlokáció"-t (50.); szárazföldi helyett "terresztrikus vándorút"-at ír (51.); s szerinte a mongol népek nyelvét "Mongolian language"-nek nevezzük (122.).¹² Feltételezhetően úgy gondolta, hogy ettől tudományosabb lesz a szöveg.
- (X34.) Egyéni vélemény. Informalitás. Bár szokták-volt mondani, a stílus maga az ember, jelen esetben kevésbé, sőt aligha fontos. (Bár egyetértek Babits szavaival: „Minden rossz mondat egy törött ablak, amelyen át egy rossz gondolatra látni..”, meglehetősen szubjektív megítélés.) Ami elvárt, az alapvetően tartalmi: az egyértelműség és a közérthetőség. Egyértelmű: ne lehessen térben és időben másként magyarázni, „kimagyarázni”. Közérthető: az első elvárásból

következőleg kerülendő az idegen és fölöttébb kétértelmű szavak használata, cél az olvasótáborban egyöntetűvé váljon a fölfogás annak ellenére is, hogy az olvasók sokfélék, más-más gondolati prioritással.

- (A35.) A magyar terminológiában való járatlanságát bizonyítják a szövegben maradt angol kifejezések¹³ és a téves magyarázások (különösen az indoeurópai és finnugor nyelvcsaládokat ábrázoló rettentően avított ábráknál, 90., 94.).
- (X35.) A magyar terminológia sem mindenható, az új hipotézisekben, paradigmákban egyáltalán nem kielégítőek. Elegendő utalnom csak a SZÓTÓ és a finnugristák által elvetett, bár az indogermanisták által alkalmazott GYÖK-re, vagy éppen Karácsony meglátására: Nethem/Simon-X18.
- (A36.) 14 Számos értelmetlen, de jól hangzó kifejezés és mondat is fellelhető, mint "népünk több ezer, sőt, több tízezer éves ... sorsfonal" (59.), "a magyarrá vált (de ugornak megmaradt)" (95.); "a kunok, illetve a palócok a 21. század magyarságának erős bástyáját képezik" (118.); a magyarok "vitathatatlan genetikai önazonossága" (119.) vagy az etnikum definíciója: "közös verbális jelzőrendszert használó történelmi sorsközösség" (15., 57.).¹⁵
- (X36.) Nem kell megrettenni az ilyen fordulatok értelmezésétől. Nem éppen szerencsés kifejezések, de egyediek, ráadásul 2 szó híján mind magyar szavak. Vagy tán az az elvárás, hogy minden tudós karót nyelt szakbarbár legyen, akibe belészorul a félsz, kérdően széttárja a karját, ha a számára addig szokatlan szóösszetételek toppannak eléje?
- (A37.) Mindennek szellemében megtudjuk, hogy a fentebbi genetikai kutatások "a magyar nemzet, az őseurópai eredetű magyar nép teljes történelmi rehabilitációja" (! - kiemelés az eredetiben) "a népünk ellen évszázadokon át felhozott igaztalan vádakkal szemben" (!) (72.).
16 Jobb lett volna, ha Szabó pusztán a saját elméletét ért rövid, de tömör kritikákra (Róna-Tas, 2003; Honti, 2004, 146-147)¹⁷ válaszol érdemben.¹⁸
- (X37.) Nem értem, miért kell ilyesmiken fönnakadni. Egyértelműen látszik rajtuk, érzelmi vélemények, tehát tudományosan nem kell velük foglalkozni. Egyébként is minden munkának van érzelmi töltete. Az, hogy ez milyen intenzitású, az adott személy vérmérsékletétől, azonosságtudatától, elhivatottságérzésétől függ.
- (A38.) Mindez nem lenne meglepő, ha a táltosos - pilisi szívcsakrás szubkultúra egy jeles tagja lepett volna meg bennünket ezzel. De szerzője a maga szakterületén tudományos kutató, hazánk akadémikusa. Ennél nagyobb sokkot nehéz lenne okozni: tömény áltudomány és népbútítás egy magyar akadémikus tollából, egy magát "egyeteminek" tituláló - de a szakmai lektorálást nyilvánvalóan mellőző - kiadótól, hol bombasztikus, hol patetikus stílusban.
- (X38.) Összemosás, hibás logikai következtetés. Simon nem nevezte néven, hol érhető tetten az áltudomány, és hol érhető tetten a népbútítás. E bagatellizálás szakembertől nem elvárható, így a rosszindulatúság és az akaratlagosság nem kizárt.

Kulcsszavak: uráli őstörténet, magyar őstörténet, régészet, uralisztika, genetika, módszertan, interdiszciplináris kutatások, áltudomány

* "Már ég a szomszéd, Ucalegon háza" (Vergilius, Aeneis II. 311, a szerző fordítása)

** Mundus Magyar Egyetemi Kiadó, Budapest, 2004. 142 p. "Régészeti tanulmányok". 2990 Ft.

1 Ezalól csak három, a kérdés szempontjából marginális művel tesz kivételt, Czeizel Endre (66-69.), Vékony Gábor (69-70.) és Fodor István (100.) egy-egy könyvével kapcsolatban. Határozottan van egy sajátos bája annak, ahogy e két utóbbi, valóban problematikus munkát (lásd a kritikákat: Makk, 2005 illetve Simon, 2004) tudományosan alaptalan érvekkel kritizálja.

uralt államala

2 Ezt legplasztikusabban David L. Clarke ábrázolta egymást metsző körök diagramjában, ahol a közös halmaz adja ki magát az etnikumot (1968, 373. 76. ábra).

Csak úgy van értelme, ha a képlet térbeli. Tehát a köröket gömbökként szükséges értelmezni.

3 Lásd kül. Sims-Williams, 1998 és Thornton - Schurr, 2004 módszertanilag tanulságos esettanulmányait.

uralt államala

4 Sőt **valószínűleg** az ún. másodlagos termékek forradalma elé sem, de ennek **datálása eltérő**, legalsó határa kb. i. e. 4000.

Esetleg igen: mert a vonatkozó alátámasztás egyoldalú, vagy éppen nem: mert a vonatkozó alátámasztás jóval szerteágazóbb lenne.

5 Sajnos még a tudományos kutatásban is felbukkantak efféle spekulációk (pl. Harmatta, 1971, 314, 321-322).

uralt államala

6 Pontosabb datálás jelenleg nem lehetséges, mivel az iráni jövevényszó-rétegek kutatása egyelőre gyerekcipőben jár (legújabb összefoglalása sajnos figyelmen kívül hagyja a történeti nyelvészet módszertanát: Harmatta, 1997).

Vagyis halmozottan hibás hipotézis.

7 Szabó fejtegetései alapján az uráli nyelvcsalád minden tagja nyelvcserevel jutott a nyelvéhez, csak mi nem, 11-12., 15., 34., 38-39., 53., 56-57., 60., 63-64.

8 Kritikátlanlansága és tájékozatlansága abban is megnyilvánul, hogy az indoeurópaiak elterjedésére mindkét fő elméletet elfogadja (a Renfrew-i anatóliai eredetet és a gimbutasi kurgán-elméletet), holott azok kizárják egymást (például 35.).

9 Egy kis válogatás: a "dunai kultúra (a vonaldíszes kerámiája kultúrája)" (112.) **helyesen** dunántúli/közép-európai vonaldíszes kerámia kultúrája; nem i. e. 4500 és 3200 közötti, hanem i. e. 5500 és 5000 közötti;

Hibás, mert diktátum. E megnevezések túl szubjektívek, így helyességük / helytelenségük időleges. Legfőljebb „korelvárásról”, de inkább „ildomról” és terminológiai „következetességről” lehetne beszélni, semmint hogy kell „helyesen” egy időszakot megnevezni, aminek alsó-felső határa is kellően csúszkáló...

a besenyők nem a honfoglalás előtt csatlakoztak (65.);

A besenyőkről már túl sok bizonyítatlan dolgot összehordtak történészeink, rendre átértelmezve és az aktuális igényeiknek átformálva a korabeli vagy korukhoz közelebbi forrásokat, támaszkodván inkább a saját spekulációikra, tévesnek vagy hamisnak beállítva a kútfőket.

„.....Tehát a besenyők és jászok a VII-IX. századokban a Kazária és Avarország közötti területen élnek. Nincs azonban kizárva, hogy ezen az időszakon belül a besenyők egy része már a Kárpát-medencébe költözik. A legtöbb régész szerint ugyanis a nagyszentmiklósi kincs a VIII. század elejéről való, az egyik kannán szereplő besenyő kenéz (+P.s.ny.ü.j.+k.n.sz.+) rovásfelirattal együtt. Mindenesetre legalább száz évig a Don képezi a határt Kazária és Besenyőország között; s a kazárok \square arkel erődjét is elsősorban a besenyők ellen építik 830 körül.....A besenyők (kangarok, csángurok, csángók) Moldvában már legalább a VII. század óta megvetették lábukat, s azóta is megszakítás nélkül ott élnek.....” (Kánnai Zoltán: A besenyők, Budapest, 2002.)

a pikt nem áll a kihalás szélén szórványaiban (28., 126.), mert már kihalt, és nem szigetnyelv, hanem kelta dialektus (Laing, 2003, 159. o);

a kelták természetesen nem Mongóliából származnak (91.)

s Galatia nem szinonímája nevüknek (91.), mivel az egy, a nevükből képzett anatóliai földrajzi név;

a szkíták nyelve nem ismeretlen (129.), hanem óiráni (Schmitt, 1989, 86-94);

A szkíták nyelve nem bizonyított. Kizárólag azon a feltevésen alapul, hogy pár szkíta tulajdonnevet az óirániból próbálnak levezetni.

a horvátok nem érkezhettek i. e. 530 körül a Balkánra (23.)

Ha csak nem az illír-kelta eredetre akart utalni Szabó.

és a lengyel nyelv nem alakulhatott ki a III-IV. században, mert a szláv egység csak a VII-VIII.

században kezdett felbomlani;

Vagyis a „szláv egység” gyakorlatilag a Cirill-Metód -féle egyházi szláv terjesztésének időben előrevetített térigényesítése. Mert ha eddig szláv egységről beszélhettünk volna, akkor annak az lett volna az alapja, hogy KIS területen élő szlávokról van szó, akik jócskán egy nyelvi keretben beszélnek. Ennek a szláv tömbnek a helye egyáltalán nincs beazonosítva. Rendre abba csöppenünk, hogy bárhova lépünk Közép-Kelet Európában, mindenhol szlávokba ütközünk, ez pedig történelmietlen, igazolatlan föltevés, hiszen ez lenne maga a szláv egység, ami nem illeszthető a kútfók anyagába sem. Ne feledjük, a mai, külön országokban élő, kimondottan szláv eredetű etnikumok nagyjából egyforma létszámúak. Ez még Szlovákiára is igaz, hiszen csak ma 10 %-ra (>500 ezer /2001. szlovák népszámlálás/) rug a kimondottan beazonosítható magyar identitásúak (magyarajkúak) száma, és mint fennebb is látható volt, a mai Szlovákia 10 leggyakoribb vezetékneve is magyar eredetű, ami egyértelműsíti az erőteljes szlávosságát, és ebben a magyar genetikai ismérvek szláv föloldódását, mint genetikai jelző megjelenését a szláv etnikumban. Ezért olyan hasonló a szlovák és a magyar haplotérkép számos elemében. Vagyis kimondva: egy kb. 1500 évvel ezelőtti földművelő néptörzs az átlag 8-10 ezres létszámával mára 1-2 milliós szaporulatra tett szert erőteljesen behatárolt (szomszédokkal körülvett) geográfiai térkeretben. Az általuk uralt államalakulatok létszámát aztán egyéb asszimilált etnikumok egészítik ki. Az osztrák Kollanz kétkötetes munkájában is kénytelen elismerni, még a Cseh-Morva-medence kapcsán „egyetlen kútfő, sem krónika, sem valamiféle szent legenda nem értesít a szlávok terjeszkedéséről”.

Kollár Lajos írja:

...Érdekes és ellentmondásos [mármint csehül Jan Kollár, szlovákul Ján Kollár] figurája a XIX. század tudományának, akinek életét és jelentőségét messzemenően félremagyarázta a kommunista hatalom, csakúgy, mint ahogy kihasználta a Habsburg hatalom is. Kétségtelen tény, hogy nem volt magyarelles, és nem volt elvakult szlovák nacionalista sem. A pánszláv gondolat a német és osztrák uralom ellen szólt elsősorban, de az is igaz, hogy a bécsi udvar kínálta lehetőséget használta ki az egységes szlovák nyelv kialakítására. Hogy milyen ez a szlovák nyelv, ez a bécsi ráhatásból már kikövetkeztethető. Ugyanúgy, mint a magyar nyelv és kultúra eltiprása, úgy a magyar nyelv ellenében a kitalált szlovák nyelv is a magyarság ellen hatott, az udvar erre is szánta, hogy Petőfi tanítója ezt nem vette észre, az nem feltétlen az ő hibája, hiszen nekünk is kellett százegynéhány év, mire ezekre az összefüggésekre rájöttünk. Lényegében kimondhatjuk I. Ferenc József egyik legelső intézkedése volt, hogy a magyar szabadság iránti követelést a szabadságharc leverését követően azzal is eltiporja, hogy a kitalált tót nyelvet hivatalossá tette Magyarországon egy részén.

Ugyanígy foszlik szét Priwina (többhelyütt Pribina) majd Chezil (Chozil, Kocel) Balaton környékére álmódott „állama” is, az örök kételyt ébresztő Zalavár/Mosaburg központtal. (Nem is beszélve arról a bődületes elírásról/hamisításról, ami a SANA folyónévből SALA-t csinál, és máris vagy száz kilométerrel idebb teremt népeket....) Bármennyire is erőlködik Szőke Béla, valahogy csak nem jön össze sem archeológiailag, sem antropológiailag ez a jobbra szlávok lakta bábállam. Már csak abból az alapvető gondból adódóan sem, hogy magát a Pannónia elnevezésű (különösképpen frank Pannónia) földrajzi területet is eltérően értelmezik, tudvalévő mást takart a rómaiak idején, mást az avarok és megint mást az avarokat követően.

Ha voltak is betelepülők a 9. században, ezek mindenhol jöhettek, kivéve a Morva-

medencét... Lásd erről bővebben Püspöki Nagy Péter „Avarok vagy szláv avarok?” tanulmányát, illetve Tóth Gábor szerkesztésében: Karoling-kori emlékek. Régészet és antropológia, Szombathely, 2004.

Tokarisztán (61., 63.) helyesen Tokharisztán;

Iszhafán (116., kétszer) pedig Iszfahán;

az újgúrok (130-131.) pedig ujugurok.

Nyomdahiba-gyanús: Island (36.) Izland helyett; Attila halála 543 (115.), 453 helyett.

Egyetértek.

10 Nyilván azért nem, mert, mint Szabó rámutat, vannak, "akik az új nézeteket, megállapításokat, tudományos eredményeket ... természetes agykapacitásuk hiányosságai folytán képtelenek megérteni" (110.)...

Szó mi szó, sarkos és túlzóan informális megfogalmazás. Ettől függetlenül van alapja ennek a véleménynek.

George Berkeley:

„Vannak matematikusok, akik olyan háromszögről beszélnek, amelyben a szögek összege nem egyenlő két derékszöggel. Azonban mi, írek, elképzelni sem tudunk ilyen háromszöget.”, mondta a Bolyai-Lobacsevszkij -féle (állandó görbületű terek) geometriájáról. Nos akinek kizárólagossága a „sík” (=kétdimenziós terület –lap/lapány /"terület" ami kevesebb mint a „tér” !!/), annak elfogadhatatlan az ettől tágabb, valóságközelibb dimenzió.

Ehhez egy idézet Gottlob Frege intellektustól, akinek a következő véleménye volt a nem euklidészi geometriáról:

„Legyen a te beszéded igen-igen, nem-nem. Mert senki sem szolgálhat egy időben két urat: Vagy tehát igaznak fogadjuk el, hogy a háromszög szögeinek összege két derékszöggel egyenlő, és ebben az esetben visszautasítjuk az ellenkező állítást, mint hamisat, vagy pedig megfordítva: igaznak fogadjuk el, hogy a szögek összege nem egyenlő két derékszöggel, és ebben az esetben az egyenlőséget kimondó állítást kell mint szükségszerűen hamisat visszautasítanunk. De vajon volna-e valaki olyan vakmerő, hogy asztrológiának nyilvánítsa Euklidész geometriáját, amely immár több mint két évezrede a senki által kétségbe nem vont igazság tekintélyével rendelkezik? De ha ezt senki nem merészeli, akkor kötelesek vagyunk visszautasítani a nem-euklideszi geometriát, mint közönséges áltudományt, amelynek nem tulajdonítunk nagyobb jelentőséget, mint amennyit a történelmi fejlődés bármely hasonló bizarr terméke érdemel.”

Szóval azért elítélni Gottlob Frege-t, mert nem volt képes fölfogni és megérteni ezen axiómák lényegét, még nem kell, ellenben keményen ostromozni kell azért, mert önhatalmúlag állja útját ezen geometriák társadalmi megvilágosodásának, vagyis tette tudományellenes.

11 Mófőlett naiv és téves elképzelés a nyelvi szubsztrátum okozta változásokat "hiba"-ként jellemezni (75., különösen szintaktikai (!) hibaként, 25.), és valamiféle "átmeneti" uráli-indoeurópai nyelvről beszélni az ősgermán esetében (75.).

A részelemzős-kirakós logika szempontjából bizonyára, de nem az egységes, ősi gyökerű

világszemlélet felől nézve. Hiszen éppen ezek a változások maguk az apró repedések a tükrön..... Nem Szabó az egyetlen, akit foglalkoztat egy INDO-URÁLI (+ Altaic + ...) nyelv léte. (Lásd Frederik Kortlandt-ot.)

12 A többi szinte apróság: "moláris" (73.), "farmer" (23-25., 75., 78., 79., 112.), "natív amerikaiak" (123.).

Az érvelés rendszerében nincs jelentősége, mert egyéni stílusgond. Ettől függetlenül jogos. (Lásd Nethem/Simon-X23.)

13 Példák: Basque-Caucasian (18.), Szeletian industry (18., 29., 86.), radiocarbon dated (86.); 1-sigma range, 2-sigma-range (101.); Savoie (109.); morphosyntax (122., amely "a mondatképzés formatana" (!)), battle-axe-culture (91.), prairie (46.), corded, nordics, corded-danubian, (proto-) nordic, (Neo-)Danubian, ladogan (24-25.).

14 Mint Welsh, Gél, Flemish, Dutch, Provance, Pandzsáb, Bengál, Régi Perzsák; illetve Ostiakok, Votiakok, Zyrianok, Karelok, Ingrianok, Merianok, Cheremiszek, vö. még 26.: kammassz, koibal, taigi, khakas, rjazan-peskov. A battle axe egyébként magyarul nem kalapács (például 117.), hanem harci balta. A sudnadont (!) és sinodont fogazattípusok (39.) magyarul helyesen szundadonta és sinodonta. A baszkok és piktek neve mellé gyakorta odaszúrja az angol vagy az abból általa magyarított változatát: pict, pictek, picktek (90., 104., 126.), illetve basque (90.), a szinonimaként feltüntetett Iberian, azaz magyarul ibér azonban nem azonos a baszkkal, és még csak nem is rokona. A baszkok egyébként kiemelkedő szerepet játszanak Szabónál, mivel a Rajnától nyugatra eredetileg baszkok laktak volna (80. és 111.), akik Amerikába is eljutottak (94.), ahol nyelvük "beépült" a krí indiánok nyelvébe (36.)... Ám "napjainkban végső túlélésükért küzdenek" (!) (111.).

15 S egy hosszabb gyöngyszem: "A magyar őstörténet, népünk hosszú lejárátú életpályája, csakúgy mint évezredekken át számos hullámvölgyet átélve is felnövekvő, bár napjainkban már ismét félelmet keltően lombját vesztőnek látszó életfája, ez utóbbi elágazó gyökereinek felderítése elengedhetetlen létalapja a magyar nemzeti tudat, önismeret és önbecsülés kibontakozásának, mi több fenntartásának" (66.).

16 Lásd még "nem adhatunk még mi is lovat azok alá, akik a magyarsággal szemben ellenséges nacionalisták módjára viselkednek, és akik még a jelen körülmények között is - így például az internetet felhasználva - és az ellenszenvkeltés célzatával, folyamatosan kirekesztő módon nyilatkoznak rólunk" (65.). Így viszont "a magyar őstörténet-kutatás legújabb eredményei ... mind politikai, mind nemzetstratégiai szempontból egyaránt nagyon komoly figyelmet érdemlő és le nem becsülhető szerepet játszanak" (65.).

17 A bírálatot egy Szabó által tartott előadás váltotta ki, melyet a História közölt: Farkas - Szabó, 2003.

18 S nem úgy, mint a 72. oldalon, illetve "válaszában": Szabó, 2004.

IRODALOM

- Clarke, David L. (1968): *Analytic Archaeology*. Methuen, London
- Éry Kinga (1983): *Comparative Statistical Studies on the Physical Anthropology of the Carpathian Basin Population between the 6-12th Centuries A. D.* Alba Regia. 20, 89-141.
- Farkas Ildikó - Szabó István Mihály (2003): *A magyar őstörténetkutatás új távlatai?* História. 25/5-6, 43-46.
- Harmatta János (1971): *Az indoeurópai népek régi településterületei és vándorlásai.* MTA Nyelv- és Irodalomtudományok Osztályának Közleményei. 27, 309-324.
- Harmatta János (1997): *Iráni nyelvek hatása az ősmagyar nyelvre.* In: Kovács László - Veszprémy László (szerk.): *Honfoglalás és nyelvészet. A honfoglalásról sok szemmel 3.* Balassi, Budapest, 71-83.
- Honti László (2004): *Mítoszok a magyar nyelv eredete körül.* Nyelvtudományi Közlemények. 101, 137-151.
- Komoróczy Géza (1976): *Sumer és magyar?* Magvető, Budapest, 1976
- Laing, L. (2003): *Pikten.* In: *Reallexikon der Germanischen Altertumskunde.* 23, 158-160.
- Makk Ferenc (2005): *Amicus Plato, sed magis amica veritas.* Századok. 139, 459-476.
- Mallory, James P. (1997): *Indo-European Homeland.* In: Adams, Douglas Q. - Mallory, James P. (eds.): *Encyclopedia of Indo-European Culture.* Fitzroy Dearborn, London-Chicago, 290-299.
- Rédei Károly (1986): *Zu den indogermanisch-uralischen Sprachkontakten.* SbÖAW 468. ÖAW, Wien
- Rédei Károly (2003): *Őstörténetünk kérdései. A nyelvészeti dilettantizmus kritikája.* (2. kiadás) Balassi, Bp.
- Róna-Tas András (2003): *Az őstörténet-kutatás vitás kérdéseire.* Észrevételek Szabó István Mihály elméletéhez. História. 25/10, 30-31.
- Schmitt, Rüdiger (1989): *Andere altiranische Dialekte.* In: Schmitt, Rüdiger (Hg.): *Compendium Linguarum Iranicarum.* Reichert, Wiesbaden, 86-94.
- Semino, Ornella et al. (2000): *The Genetic Legacy of Paleolithic Homo sapiens sapiens in Extant Europeans. A Y Chromosome Perspective.* Science. 290, 1155-1159.
- Simon Zsolt (2004): *Új kézikönyv a világ nyelveiről.* Budapesti Könyvszemle. 16, 30-40.
- Sims-Williams, Patrick (1998): *Genetics, Linguistics, and Prehistory. Thinking Big and Thinking Straight.* Antiquity. 72, 505-527.
- Szabó István Mihály (2004): *Őskori európai eredetű-e a magyar nép?* História. 26/8, 34.

Thornton, Christopher P. - Schurr, Theodore G. (2004): Genes, Language and Culture: An Example from the Tarim Basin. *Oxford Journal of Archaeology*. 23, 83-106.

Irodalom:

?????: A fonémarendszer változása, Bp, 200??

A.JÁSZÓ ANNA (főszerk.): A magyar nyelv könyve, Trezor, 1994.

A. MOLNÁR FERENC: A magyar hosszúmássalhangzó-rendszer kialakulásáról és néhány finnugor eredetű szavunk hangtani fejlődéséről, *Nyelvtudományi Közlemények*, 100. 198-211.

ACÉL JÓZSEF: Szittyá görög eredetünk. Turán Printing. 1975. Első kiadás 1926. Budapest. Akadémiai Értesítő, 1920

ALINEI, MARIO: „Ősi kapocs – a magyar etruszk nyelvrokonság” Allprint, Bp, 2005.

ALINEI, MARIO: Interdisciplinary and linguistic evidence for Palaeolithic continuity of Indo-European, Uralic and Altaic populations in Eurasia, with an excursus on Slavic ethnogenesis, Kobarid, 2003.

ARADI ÉVA: A hunok Indiában, /A heftalíták története/, Hun-Idea, 2005.

BABARCZY ANNA: A szavak és a nyelvi innatizmus, BME Kognitív Tudományi Központ, Bp, 2005.

BADINY-JÓŠ FERENC előadása az 1973-as Orientalista Világkongresszuson

BADINY-JÓŠ FERENC: Nyelvtudomány és őstörténet, Bp, 1982.

BAKAY KORNÉL: Kik vagyunk? Honnan jöttünk?, Szombathely, 1997.

BALASSA ZOLTÁN: A magyar nép japán barátja

BALASSA ZOLTÁN: A szlovák nép történelme, (DVA NÁRODY V JRDNEJ DOMOVINE)

BÁLINT CSANÁD: Kelet, a korai avarok és Bizánc kapcsolatai, Budapest, 1995.

BARABÁSI LÁSZLÓ: Kik a székelyek?, Csíkszereda, 2000.

BÁRCZY GÉZA: Bevezetés a nyelvtudományba, Budapest, 1953.

BENCZIK VILMOS: JEL, HANG, ÍRÁS, Adalékok a nyelv medialitásának kérdéséhez, TREZOR KIADÓ, Budapest, 2006

BENKŐ LORÁND: Honfoglalás és nyelvészet, Bp. Balassi kiadó, 1997.

BÉRCES EDIT: Egy őstörténet-kutató emlékére Czeglédy Károly pályaképe, Műhely, 1999., 92. oldal.

BERECKI ANDRÁS: Finnország története, In: A finnugor és szamojéd népek története, Budapest, 2002.

BERZSENYI DÁNIEL: Prózai művek. 281. oldal.

BOBULA IDA: A magyar nép eredete, Buenos Aires, 1972.

CZEGLÉDI KATALIN: Bevezetés a nyelvészeti Őstörténetbe, 2008.

CZEGLÉDI KATALIN: Nyelvészeti vélemény Ucsiraltu tanulmányaihoz (Mikes International, Hága, VIII.évf. 2.szám, 2008.

CZEGLÉDI KATALIN: 2004: „Attila neve és a földrajzi nevek” című 2004. május 21-én Tápíószelén a Blaskovics Napokon megtartott előadás írásban megszerkesztett változata

CSAJÁGHY GYÖRGY: A magyar népzene keleti párhuzama, eredete, őstörténeti vonatkozások tükrében, ZMTE, MAGYAR TÖRTÉNELEM Tízezer év – ezer oldalról, 2002. 286.p.

CSÚCS SÁNDOR: A közbeeső alapnyelvek rekonstrukciójáról, *Folia Uralica Debreceniensia* 14. Debrecen, 2007

DANI D. PÁL: Népnevünk tanulsága hagyományaink és jogszokásaink tükrében, *, 1996.

DEZSŐ LÁSZLÓ: Areális tipológiai megjegyzések J. H. Greenberg könyvéről, Budapest, 2003??

DUGOUJON, JEAN-MICHEL: GM Haplotype Diversity of 82 Populations Over the World Suggests a Centrifugal Model of Human Migrations, *AMERICAN JOURNAL OF PHYSICAL ANTHROPOLOGY* 125:175–192 (2004)

ENDREY ANTAL: A magyarság eredete, Melbourne, 1982.

FODOR ISTVÁN: Az uráli népek őshazája és őstörténete, Budapest, 2004.

FRIED ISTVÁN: Összehasonlítás és kultúráköziség – Régi-új tudomány szemlélet felé, Budapest, 2005.

GIAY BÉLA-NÁDOR ORSÓLYA: Magyar mint idegen nyelv – Hungarológia, Budapest, 1998.

GORBOVSKIJ, ALEKSZANDR: 2000-ben és azután, Kozmosz, 1978.

GÓSY MÁRIA: Hangtörténeti változások feltételezett okairól, Bp, 2005., 276-283. oldal.

GÓMÖRI GYÖRGY: Az angolok magyarságképe VIII. Henrik től I. Györgyig, Mikes International, 2003., III/3. Szám

GROVER S. KRANTZ: Az európai nyelvek földrajzi kialakulása, Ősi Örökségünk Alapítvány Budapest, 2000. Origin: Geographical Development of European Languages Peter Lang Publishing Inc. New York 1988

GYÖRKÖSY ALAJOS-KAPITÁNYFV ISTVÁN-TEGYEI IMRE: Ógörög-magyar nagyszótár, Akadémia Kiadó, Bp. 1993.

HALLA-AHO JUSSI: Problems of Proto-Slavic Historical Nominal Morphology On the Basis of Old Church Slavic, Helsinki, 2006.

HARDING, ROSALIND M. - SOKAL, ROBERT R.: Classification of the European language families by genetic distance, *Proc. Nati. Acad. Sci. USA*, Vol. 85, pp. 9370-9372, December 1988, Population Biology

HALMESVIRTA, ANSSI (szerk.): Finnország története, Debreceni Egyetem, 2002.

HEGEDŰS JÓZSEF: Rendhagyó magyar nyelvhasználat-történet, Magyar Nyelv, 1998.

HENKEY GYULA: Az embertan és a magyar nép származása, ■, 1996.

HERING JÓZSEF: Fodor István arabista emlékére - A núbiai magyarok példamutató ragaszkodása a nemzethez, Kapu/03. 2009.)

HETESI ZSOLT: Metafizika modern fizika kapcsolata, Bp, 2002.

HONTI LÁSZLÓ: Anyanyelvünk őstörténete – nemzeti tudatunk, Budapest, 2006.

HONTI LÁSZLÓ: Hol és milyen uráli/finnugor „ősnnyelvet” beszéltek távoli eleink? (Hiptézisek és téveszmék az uráli

- nyelvtudományban), Akadémiai székfoglaló, 1999.
- HONTI LÁSZLÓ: Mítoszok a magyar nyelv eredete körül. Nyelvt. Közl. 101:137–151. 2004.
- HUNTINGTON, SAMUEL P.: A civilizációk összecsapása és a világrend átalakulása, Európa, Budapest, 1998.
- HUSZÁR ÁGNES: Nyelvhálál, Iskolakultúra 2004/8)
- JACKSON, H.C.: Sudan Days and Ways, London, 1937.
- KACZIBA ÁGNES: A szerb nyelv, Bp, 2005.
- KÁLMÁN LÁSZLÓ – NÁDASDY ÁDÁM: HAJNALI HÁROMPERCESEK A NYELVRŐL , Internet, 2007., 144. oldal.)
- KÁNNAI ZOLTÁN: A besenyők, Budapest, 2002.
- KÁNNAI ZOLTÁN: A jászok nyelvéről, Bp, 2006.
- KÁNNAI ZOLTÁN: A szkítáktól a székelyekig és magyarokig, Madocsa, 2000.
- KÁNNAI ZOLTÁN: Néhány szó a kazárokról, Bp, 2006.,
- KARÁCSONY SÁNDOR: A magyar észjárás (2.jav.kiadás, Magvető, 1985.)
- KENESEI ISTVÁN (Szerk.): A nyelv és a nyelvek, Akadémiai, 2001.
- KERESZTES LÁSZLÓ – CSÚCS SÁNDOR: A magyar nyelv eredete, Folia Uralica Debreceniensia 13. Debrecen, 2006
- KERTÉSZ ISTVÁN: Az ősközösség kora és az ókori-keleti társadalmak, Bp, 1990.
- KIRK, G.S.: A mítosz, Holnap Kiadó, 1993.
- KLIMA LÁSZLÓ: A finnugor nyelvrokonság kutatástörténete, Bp, 2000.
- KLIMA LÁSZLÓ: Az uráli őshaza kutatásának története, Bp, 2000.
- KLIMA LÁSZLÓ: Az uráli őshazáról, általában és konkrétan, 2002.
- KLIMA LÁSZLÓ: Finnugorok és indoeurópaiak a magyar finnugrisztikában, 2002.
- KODÁLY ZOLTÁN: A magyar népzene, Zeneműkiadó, Bp, 1952,
- KOLLÁR LAJOS: Adalékok Varga Csaba írásához, 2007.
- KOVÁTS ZOLTÁN: A Románok, ■, 1996.
- KRONSTEIN GÁBOR: A hunokról - tudományosan, Örökség, 1995.
- KUHN, T.: The structure of Scientific Revolutions , Chicago University Press, 1970
- KÜRTI BÉLA: Gondolatok az avarokról és az avar továbbélésről, Korunk, 2004.
- LEKLI BÉLA: Togora – A szkíta őshaza másik folyója, ■, 1996.
- LIGETI LAJOS: "Az ázsiai hunok" Németh Gyula: "Atilla és hunjai" szerkesztésében, 40. old.
- LUKÁCS JÓZSEF : Hernád-menti avarság, ■ 1996.
- MAKKAY JÁNOS: A székelyek, Bp, 2005.
- MAKKAY JÁNOS: Saecula Avarorum – Avar századok, Bp, 2005.
- MAKKAY JÁNOS: Siculica Hungarica – Az ősidők kezdeteitől magyarok, Bp, 2009.
- MARÁCZ LÁSZLÓ: A finnugor elmélet tarthatatlansága nyelvészeti szempontból, 1998.
- MARÁCZ LÁSZLÓ – MONTVAI ATTILA: A jelenkori magyar nyelv szókészleti fogalmi és jelentéstani szerkezetének numerikus elemzése, Amsterdam, 2008.
- MARÁCZ LÁSZLÓ: A kétszer kakszi igazsága, Válasz Rédei Károlynak, Amsterdam, 2004.
- MÁRAI SÁNDOR: Fűves Könyv , Bp, 1943, (1998.)
- MARCANTONIO, ANGELA: Történelmi nyelvészet és a finnek eredete, Hun-Idea, 2004.
- MARCANTONIO, ANGELA: A történelmi nyelvészet és a magyar nyelv eredete, Hun-Idea, 2006.
- MARCANTONIO, ANGELA (Roma) - PIRJO NUMMENHAHO (Napoli), MICHELA SALVAGNI (Roma) THE "UGRIC-TURKIC BATTLE": A CRITICAL REVIEW)
- MARTINKÓ ANDRÁS: A szó jelentése, Lazi Kiadó, Bp, 2001.
- MATICSÁK SÁNDOR: Vándorló napok - A hét napjainak elnevezése az európai nyelvekben , Debrecen, 2006.
- MIKESY GÁBOR: Az obi-ugorok története, In: A finnugor és szamojéd népek története, Budapest, 2002.
- MOLNÁR ZSOLT – KUN ANDRÁS: Alföldi erdőssztyepp-maradványok Magyarországon, Budapest, 2000.
- NÁDASDY ÁDÁM: Az agglutináció, Magyar Narancs, 2001/06.
- NAGY GÉZA: A szkíták nemzetisége 3. rész, Budapest, 1895.
- NÉMÄTI KÁLMÁN: Árpád népének hét törzse hún volt, Bp, 1908.
- NETHEM, JOHN: A Halotti Beszéd elemzése, Manchester, 2008.
- NETHEM, JOHN: A magyar rovás és a szkíta írás kapcsolata, Manchester, 2008.
- NETHEM, JOHN: Dogmák és paradigmák, a tudománylogika hálójában, Manchester, 2008.
- NETHEM, JOHN: Elfeledett múlt, Manchester, 2004.
- NYIRKOS ISTVÁN: Az inetimologikus magánhangzók a magyarban, Debrecen, 1993.
- OBRUSÁNSZKY BORBÁLA: A régi magyar gyógyítás nyelvészete, Mikes International, IX/1., 2009.
- OBRUSÁNSZKY BORBÁLA : Átértékelik a gepidák történelmét, Mikes International, IX/2., 2009.
- OBRUSÁNSZKY BORBÁLA : Vajda és bojla , Mikes International, Hága, 2008. VIII.évf.4. Szám 54-62.old.)
- OLAJOS TERÉZ: Az avar továbbélés kérdéséről A 9. SZÁZADI AVAR TÖRTÉNELEM GÖRÖG ÉS LATIN NYE LVŰ FORRÁSAI, Bp, 2001.
- OSSERVATORIO LETTERARIO Ferrara e l'Altrove ANNO XI - NN. 57/58 LU.-AGO./SETT.-OTT. 2007)
- PADÁNYI VIKTOR: „Azoknak az emlékére, akiket a finn-ugor nyelvészek letorkoltak”
- PADÁNYI VIKTOR: Dentu-Magyarica, Bp, 2004.
- PAIS DEZSŐ: Puha, puffan, páhol, Budapest, 1970??
- PEI, MARIO: Szabálytalan nyelvtörténet (Gondolat, Bp, 1966.)
- PETE ISTVÁN: Korunk nyelvtudományának történelmi háttere és jellemzői, A nyelvtudomány műhelyéből, 186-195.p.
- PUSZTAY JÁNOS: Az őshazakérdés, 2002.
- PÜSPÖKI NAGY PÉTER: A tények erejével - Válasz Dr. Peter Ratkos, Dr.Sc. vitairatára a germánok, szlávok, avarok és nagymorvák Csehszlovákia területét érintő több fontos kérdése ügyében., Budapest, 1982.
- RADICS GÉZA: Eredetünk és Őshazánk , 2002.
- RÁCZ ANITA: A régi Bihar vármegye településneveinek nyelvészeti vizsgálata , Debrecen, 2005.
- RÉDEI KÁROLY (szerk.): Uralisches Etymologisches Wörterbuch I-III., (UEW) Akadémiai Kiadó, Budapest 1986–1991.
- REES, MARTIN: Ütött az utolsó óránk? , Atheneum, 2004.
- RÓNA-TAS ANDRÁS: Nép és nyelv: a magyarság kialakulása, Bp, 1999.
- RÓNA-TAS ANDRÁS: Az őstörténet-kutatás vitás kérdéseihez, 2000.
- ROOTSI, SIIRI: Human Y-Chromosomal variation in european populations, Tartu, 2004.

JN-V-07-05

- RUHLEN, M.: The Origin of Language. John Wiley and Sons., New York, 1994.
- SADOVSZKY OTTÓ: California felfedezése: Megtört a Szibériából Amerikába vándoroltak csendje. , Magyar Múlt, 1986/35-36. (In: VARGA GÉZA: Indián-magyar írástörténeti és nyelvrokonság, Budapest, 2007.)
- SÁRA PÉTER: Ősi szavaink nyomában iráni és turáni tájakon, Püski, 1999.
- SEMINO, ORNELLO: The Genetic Legacy of Paleolithic Homo sapiens sapiens in Extant Europeans: A Y Chromosome Perspective, Science/290, 2000.
- SZÁDECZKY-KARDOSS SAMU: Az avar történelem forrásai, Budapest, 1991.
- SZEGFÜ LÁSZLÓ: A kárpát-medencei "szlávok" különös tekintettel Megalé Moráviára, ■, 1996.
- SZILÁGYI N. SÁNDOR: A szent mókus, avagy a módszer buktatói, 2005.
- TAMBETS, KRISTIINA – ROOTSI, SIIRI – KIVISILD, TOOMAS: The Western and Eastern Roots of the Saami—the Story of Genetic "Outliers" Told by Mitochondrial DNA and Y Chromosomes, 2004., Am. J. Hum. Genet. 74:661–682,
- TÁBORI LÁSZLÓ: Az alig ismert ókori világbirodalom Pártia 2. rész, Bp, 2002.
- TÓTFALUSI ISTVÁN: Kis magyar nyelvclinika, Anno Kiadó, 2005.
- TÓTH ALFRÉD: Is the Turanian language family a phantom? (Mikes International The Hague, Holland ,2007) illetve „Etymological Dictionary of Hungarian (EDH)„ (Mikes International The Hague, Holland ,2007.
- TÓTH GÁBOR (szerk.): Karoling-kori emlékek. Régészet és antropológia., Szombathely, 2004.
- TÓTH ISTVÁN: Szlávok, Szlovákok, ■ 1996.
- VÁMBÉRY ÁRMIN: A magyarság keletkezése és gyarapodása, Franklin-Bp, 1895.
- VARGA CSABA: A magyar nyelv eredete , Ökotáj, 33–34. sz. 2004. 28–44. o.
- VARGA CSABA: Egy ókori magyar tájnyelv, Bp, 2008.
- VARGA GÉZA: Czeplédi Katalin a sezszerék nyelvi tanulságairól, Budapest, 2008.
- VÁSÁRY ISTVÁN: Az ázsiai hunok, História, 2004/08
- VÉGVÁRI JÓZSEF: „A magyar mondat védelmében”
- VERES PÉTER: Az uráli és magyar őshaza meghatározása a legújabb adatok fényében, 2004.
- ZAICZ GÁBOR: Etimológiai Szótár, Tinta, Bp, 2006.
- ZAJTI FERENC: Kapcsolataink Indiával, Bp, 1929.,
- ZOLTÁN ANDRÁS: A magyar-szláv érintkezések kezdetei és fázisai, Megjelent: Életünk 1996/6–7, 634–648.
- ZSUFFA SÁNDOR: A magyarországi szumír probléma állása különböző korokban, Kárpátia, 2004.

Időrendi:

- 1850 BERZSENYI DÁNIEL; Prózai művek. 281. oldal.
- 1895 NAGY GÉZA: A szkíták nemzetisége 3. rész, Budapest, 1895.
- VÁMBÉRY ÁRMIN: A magyarság keletkezése és gyarapodása, Franklin-Bp, 1895.
- 1908 NÉMÄTI KÁLMÁN: Árpád népének hét törzse hún volt, Bp, 1908.
- 1920 Akadémiai Értesítő, 1920
- 1929 ZAJTI FERENC: Kapcsolataink Indiával, Bp, 1929.,
- 1937 JACKSON, H.C.: Sudan Days and Ways, London, 1937.
- 1943 MÁRAI SÁNDOR: Fűves Könyv , Bp, 1943, (1998.)
- 1952 KODÁLY ZOLTÁN: A magyar népzene, Zeneműkiadó, Bp, 1952,
- 1953 BÁRCZY GÉZA: Bevezetés a nyelvtudományba, Budapest, 1953.
- 1964 LIGETI LAJOS: "Az ázsiai hunok" Németh Gyula: "Atilla és hunjai" szerkesztésében, 40. old.
- 1966 PEI, MARIO: Szabálytalan nyelvtörténet ,Gondolat, Bp, 1966.
- ZSUFFA SÁNDOR: A magyarországi szumír probléma állása különböző korokban, Kárpátia, 2004.
- 1970 KUHN, T.:The structure of Scientific Revolutions , Chicago University Press, 1970
- 1970?? PAIS DEZSŐ: Puha, puffan, páhol, Budapest, 1970??
- 1972 BOBULA IDA: A magyar nép eredete , Buenos Aires, 1972.
- 1973 BADINY-JÓS FERENC előadása az 1973-as Orientalista Világkongresszuson
- 1975 ACÉL JÓZSEF: Szittyá görög eredetünk. Turán Printing. 1975. Első kiadás 1926. Budapest.
- 1978 GORBOVSZKIJ, ALEKSZANDR: 2000-ben és azután, Kozmosz, 1978.
- 1982 BADINY-JÓS FERENC: Nyelvtudomány és őstörténet, Bp, 1982.
- ENDREY ANTAL: A magyarság eredete, Melbourne, 1982.
- PÜSPÖKI NAGY PÉTER: A tények erejével - Válasz Dr. Peter Ratkos, Dr.Sc. vitairatára a germánok, szlávok, avarok és nagymorvák Csehszlovákia területét érintő több fontos kérdése ügyében., Budapest, 1982.
- 1985 KARÁCSONY SÁNDOR: A magyar észjárás (2.jav.kiadás, Magvető, 1985.)
- 1986 SADOVSZKY OTTÓ: California felfedezése: Megtört a Szibériából Amerikába vándoroltak csendje. , Magyar Múlt, 1986
- 1988 GROVER S. KRANTZ: Az európai nyelvek földrajzi kialakulása, Ősi Örökségünk Alapítvány Budapest, 2000. Origin: Geographical Development of European Languages Peter Lang Publishing Inc. New York 1988
- HARDING, ROSALIND M. - SOKAL, ROBERT R.: Classification of the European language families by genetic distance, Proc. Nati. Acad. Sci. USA, Vol. 85, pp. 9370-9372, December 1988, Population Biology
- 1990 KERTÉSZ ISTVÁN: Az ősközösség kora és az ókori-keleti társadalmak, Bp, 1990.
- 1991 RÉDEI KÁROLY (szerk.): Uralisches Etymologisches Wörterbuch I-III., (UEW) Akadémiai Kiadó, Budapest 1986–1991.
- SZÁDECZKY-KARDOSS SAMU: Az avar történelem forrásai, Budapest, 1991.
1993. GYÖRKÖSY ALAJOS-KAPITÁNYFfy ISTVÁN-TEGYEI IMRE: Ógörög-magyar nagyszótár ,Akadémia Kiadó, Bp. 1993.
- KIRK, G.S.: A mítosz, Holnap Kiadó, 1993.
- NYIRKOS ISTVÁN: Az inetimológikus magánhangzók a magyarban, Debrecen, 1993.
- 1994 A.JÁSZÓ ANNA (főszerk.):A magyar nyelv könyve, Trezor, 1994.
- RUHLEN, M.: The Origin of Language. John Wiley and Sons., New York, 1994.

- 1995 BÁLINT CSANÁD: Kelet, a korai avarok és Bizánc kapcsolatai, Budapest, 1995.
KRONSTEIN GÁBOR: A hunokról - tudományosan, Örökség, 1995.
- 1996 DANI D. PÁL: Népnevünk tanulsága hagyományaink és jogszokásaink tükrében, ■, 1996.
KOVÁTS ZOLTÁN: A Románok, ■, 1996.
LEKLI BÉLA: Togora – A szkíta őshaza másik folyója, ■, 1996.
LUKÁCS JÓZSEF : Hernád-menti avarság, ■, 1996.
SZEGFÚ LÁSZLÓ: A kárpát-medencei "szlávok" különös tekintettel Megalé Moráviára, ■, 1996.
TÓTH ISTVÁN: Szlávok, Szlovákok, ■, 1996.
ZOLTÁN ANDRÁS: A magyar-szláv érintkezések kezdetei és fázisai, Megjelent: Életünk 1996/6–7, 634–648.
- 1997 BENKŐ LORÁND: Honfoglalás és nyelvészet, Bp. Balassi kiadó, 1997.
BAKAY KORNÉL: Kik vagyunk? Honnan jöttünk?, Szombathely, 1997.
HENKEY GYULA: AZ EMBERTAN ÉS A MAGYAR NÉP SZÁRMAZÁSA, *, 1996.
- 1998 GIAY BÉLA-NÁDOR ORSOLYA: Magyar mint idegen nyelv – Hungarológia, Budapest, 1998.
HEGEDŰS JÓZSEF: Rendhagyó magyar nyelvhasználat-történet, Magyar Nyelv, 1998.
HUNTINGTON, SAMUEL P.: A civilizációk összecsapása és a világrand átalakulása, Európa, Budapest, 1998.
MARÁ CZ LÁSZLÓ: A finnugor elmélet tarthatatlansága nyelvészeti szempontból, 1998.
A nyelv és az agy, 230.p
A. MOLNÁR FERENC: A magyar hosszúmszalhangzó-rendszer kialakulásáról és néhány finnugor eredetű szavunk hangtani fejlődéséről, Nyelvtudományi Közlemények, 100. 198-211.
- 1999 BÉRCES EDIT: Egy őstörténet-kutató emlékére Czeglédy Károly pályaképe, Műhely, 1999., 92. oldal.
HONTI LÁSZLÓ: Hol és milyen uráli/finnugor „ősnyelvet” beszéltek távoli eleink? (Hipotézisek és téveszmék az uráli nyelvtudományban), Akadémiai székfoglaló, 1999.
RÓNA-TAS ANDRÁS: Nép és nyelv: a magyarság kialakulása, Bp, 1999.
SÁRA PÉTER: Ősi szavaink nyomában iráni és turáni tájakon, Püski, 1999.
- 2000 BARABÁSI LÁSZLÓ: Kik a székelyek?, Csíkszereda, 2000.
KÁNNAI ZOLTÁN: A szkítáktól a székelyekig és magyarokig, Madocsa, 2000.
KLIMA LÁSZLÓ: A finnugor nyelvrokonság kutatástörténete, Bp, 2000.
KLIMA LÁSZLÓ: Az uráli őshaza kutatásának története, Bp, 2000.
MOLNÁR ZSOLT – KUN ANDRÁS: Alföldi erdőssztyepp-maradványok Magyarországon, Budapest, 2000.
RÓNA-TAS ANDRÁS: Az őstörténet-kutatás vitás kérdéseire, 2000.
SEMINO, ORNELLO: The Genetic Legacy of Paleolithic Homo sapiens sapiens in Extant Europeans: A Y Chromosome Perspective, Science/290, 2000.
- 2001 KENESEI ISTVÁN (Szerk.): A nyelv és a nyelvek, Akadémiai, 2001.
MARTINKÓ ANDRÁS: A szó jelentése, Lazi Kiadó, Bp, 2001.
NÁDASDY ÁDÁM: Az agglutináció, Magyar Narancs, 2001/06.
OLAJOS TERÉZ: Az avar továbbélés kérdéséről A 9. SZÁZADI AVAR TÖRTÉNELEM GÖRÖG ÉS LATIN NYE LVŰ FORRÁSAI, Bp, 2001.
PETE ISTVÁN: Korunk nyelvtudományának történeti háttér és jellemzői, A nyelvtudomány műhelyéből, 186-195.p.
- 2002 BERECKI ANDRÁS: Finnország története, In: A finnugor és szamojéd népek története, Budapest, 2002
CSAJÁGHY GYÖRGY: A magyar népzene keleti párhuzama, eredete, őstörténeti vonatkozások tükrében, ZMTE, MAGYAR TÖRTÉNELEM Tízezer év – ezer oldalról, 2002. 286.p.
HETESI ZSOLT: Metafizika modern fizika kapcsolata, Bp, 2002.
KÁNNAI ZOLTÁN: A besenyők, Budapest, 2002.
KLIMA LÁSZLÓ: Az uráli őshazáról, általában és konkrétan, 2002.
KLIMA LÁSZLÓ: Finnugorok és indoeurópaiak a magyar finnugrisztikában, 2002.
RADICS GÉZA: Eredetünk és Őshazánk, 2002.
TÁBORI LÁSZLÓ: Az alig ismert ókori világbirodalom Pártia 2. rész, Bp, 2002.
?????: A fonéma-rendszer változása, Bp, 2002?
HALMESVIRTA, ANSSI (szerk.): Finnország története, Debreceni Egyetem, 2002.
MIKESY GÁBOR: Az obi-ugorok története, In: A finnugor és szamojéd népek története, Budapest, 2002.
PUSZTAY JÁNOS: Az őshazakérdés, 2002.
- 2003 ALINEI, MARIO: Interdisciplinary and linguistic evidence for Palaeolithic continuity of Indo-European, Uralic and Altaic populations in Eurasia, with an excursus on Slavic ethnogenesis, Kobarid, 2003.
- 2003?? DEZSŐ LÁSZLÓ: Areális tipológiai megjegyzések J. H. Greenberg könyvéről, Budapest, 2003??
GÖMÖRI GYÖRGY: Az angolok magyarságképe VIII. Henriktől I. Györgyig, Mikes International, 2003., III/3. Szám
- 2004 VÉGVÁRI JÓZSEF: „A magyar mondat védelmében”
BALASSA ZOLTÁN: A magyar nép japán barátja
BALASSA ZOLTÁN: A szlovák nép történelme, (DVA NÁRODY V JRDNEJ DOMOVINE)
CZEGLÉDI KATALIN: 2004: „Attila neve és a földrajzi nevek” című 2004. május 21-én Tápiószelén a Blaskovics Napokon megtartott előadás írásban megszerkesztett változata
DUGOUJON, JEAN-MICHEL: GM Haplotype Diversity of 82 Populations Over the World Suggests a Centrifugal Model of Human Migrations, AMERICAN JOURNAL OF PHYSICAL ANTHROPOLOGY 125:175–192 (2004)
FODOR ISTVÁN: Az uráli népek őshazája és őstörténete, Budapest, 2004.
HONTI LÁSZLÓ: Mítoszok a magyar nyelv eredete körül. Nyelvt. Közl. 101:137–151. 2004.
HUSZÁR ÁGNES: Nyelvhálál, Iskolakultúra 2004/8)
KÚRTI BÉLA: Gondolatok az avarokról és az avar továbbéléséről, Korunk, 2004.
MARÁ CZ LÁSZLÓ: A kétszer kakszi igazsága, Válasz Rédei Károlynak, Amsterdam, 2004.
MARCANTONIO, ANGELA (Roma) - PIRJO NUMMENHAHO (Napoli), MICHELA SALVAGNI (Roma) THE “UGRIC-TURKIC BATTLE”: A CRITICAL REVIEW)
MARCANTONIO, ANGELA: Történelmi nyelvészet és a finnek eredete, 2004.
NETHEM, JOHN: Elfeledett múlt, Manchester, 2004.
PADÁNYI VIKTOR: „Azoknak az emlékére, akiket a finn-ugor nyelvészek letorkoltak”
PADÁNYI VIKTOR: Dentu-Magyar, Bp, 2004.

JN-V-07-05

- REES, MARTIN: Ütött az utolsó órák? , Atheneum, 2004.
 ROOTSI, SIIRI: Human Y-Chromosomal variation in european populations, Tartu, 2004.
 TAMBETS, KRISTIINA – ROOTSI, SIIRI – KIVISILD, TOOMAS: The Western and Eastern Roots of the Saami—the Story of Genetic “Outliers” Told by Mitochondrial DNA and Y Chromosomes, 2004., Am. J. Hum. Genet. 74:661–682,
 TÓTH GÁBOR (szerk.): Karoling-kori emlékek. Régészet és antropológia., Szombathely, 2004.
 VARGA CSABA: A magyar nyelv eredete , Ökotáj, 33–34. sz. 2004. 28–44. o.
 VÁSÁRY ISTVÁN: Az ázsiai hunok, História, 2004/08
 VERES PÉTER: Az uráli és magyar őshaza meghatározása a legújabb adatok fényében, 2004.
 2005 ALINEI, MARIO: „Ősi kapocs – a magyar etruszk nyelvrokonság” Allprint, Bp, 2005.
 ARADI ÉVA: A hunok Indiában, /A heftaliták története/, Hun-Idea, 2005.
 BABARCZY ANNA: A szavak és a nyelvi innatizmus , BME Kognitív Tudományi Központ , Bp, 2005.
 FRIED ISTVÁN: Összehasonlítás és kultúráköziség – Régi-új tudománysemlélet felé, Budapest, 2005.
 GÓSY MÁRIA: Hangtörténeti változások feltételezett okairól , Bp, 2005., 276-283.oldal.
 KACZIBA ÁGNES: A szerb nyelv, Bp, 2005.
 MAKKAY JÁNOS: A székelyek, Bp, 2005.
 MAKKAY JÁNOS: Saecula Avarorum – Avar századok, Bp, 2005.
 SZILÁGYI N. SÁNDOR: A szent mokus, avagy a módszer buktatói, 2005.
 RÁCZ ANITA: A régi Bihar vármegye településneveinek nyelvészeti vizsgálata , Debrecen, 2005.
 TÓTFALUSI ISTVÁN: Kis magyar nyelvklínika, Anno Kiadó, 2005.
 2006 BENCZIK VILMOS : JEL, HANG, ÍRÁS , Adalékok a nyelv medialitásának kérdéséhez , TREZOR KIADÓ ,Budapest, 2006
 HALLA-AHO JUSSI: Problems of Proto-Slavic Historical Nominal Morphology On the Basis of Old Church Slavic , Helsinki, 2006.
 HONTI LÁSZLÓ: Anyanyelvünk őstörténete – nemzeti tudatunk , Budapest, 2006.
 KÁNNAI ZOLTÁN: A jászok nyelvééről, Bp, 2006.
 KÁNNAI ZOLTÁN: Néhány szó a kazárokról, Bp, 2006.,
 KERESZTES LÁSZLÓ – CSÚCS SÁNDOR: A magyar nyelv eredete, Folia Uralica Debreceniensia 13. Debrecen, 2006
 MARCANTONIO, ANGELA: A történeti nyelvészet és a magyar nyelv eredete, Hun-Idea, 2006.
 MATICSÁK SÁNDOR: Vándorló napok - A hét napjainak elnevezése az európai nyelvekben , Debrecen, 2006.
 ZAICZ GÁBOR: Etimológiai Szótár, Tinta, Bp, 2006.
 2007 CSÚCS SÁNDOR: A közbeeső alapszavak rekonstrukciójáról, Folia Uralica Debreceniensia 14. Debrecen, 2007
 KÁLMÁN LÁSZLÓ – NÁDASDY ÁDÁM: HAJNALI HÁROMPERCESEK A NYELVRŐL , Internet, 2007., 144. oldal.
 KOLLÁR LAJOS: Adalékok Varga Csaba írásához, 2007.
 OSSERVATORIO LETTERARIO Ferrara e l’Altrove ANNO XI - NN. 57/58 LU.-AGO./SETT.-OTT. 2007)
 TÓTH ALFRÉD: Is the Turanian language family a phantom?” (Mikes International The Hague, Holland ,2007)
 illetve „Etymological Dictionary of Hungarian (EDH),” (Mikes International The Hague, Holland ,2007.
 2008 CZEGLÉDI KATALIN: Bevezetés a nyelvészeti Őstörténetbe, 2008.
 CZEGLÉDI KATALIN: Nyelvészeti vélemény Ucsiraltu tanulmányaihoz (Mikes International, Hága, VIII.évf. 2.szám, 2008.
 MARÁ CZ LÁSZLÓ – MONTVAI ATTILA: A jelenkori magyar nyelv szókészleti fogalmi és jelentéstani szerkezetének numerikus elemzése, Amsterdam, 2008.
 NETHEM, JOHN: A Halotti Beszéd elemzése, Manchester, 2008.
 NETHEM, JOHN: A magyar rovás és a szkíta írás kapcsolata, Manchester, 2008.
 NETHEM, JOHN: Dogmák és paradigmák, a tudománylogika hálójában, Manchester, 2008.
 OBRUSÁNSZKY BORBÁLA : Vajda és bojla , Mikes International, Hága, 2008. VIII.évf.4. Szám 54-62.old.
 VARGA CSABA: Egy ókori magyar tájnyelv, Bp, 2008.
 VARGA GÉZA: Czeplédi Katalin a seszerék nyelvi tanulságairól, Budapest, 2008.
 2009 HERING JÓZSEF: Fodor István arabista emlékére - A núbiai magyarabok példamutató ragaszkodása a nemzethez, Kapu/03. 2009.)
 MAKKAY JÁNOS: Siculica Hungarica – Az ősidők kezdeteitől magyarok, Bp, 2009.
 OBRUSÁNSZKY BORBÁLA: A régi magyar gyógyítás nyelvezete, Mikes International, IX/1., 2009.
 OBRUSÁNSZKY BORBÁLA : Átértékeli a gepidák történelmét, Mikes International, IX/2., 2009.

■ XI. Magyar Őstörténeti Találkozó, Tapolca, 1996., Nyomtatottan: A zürichi Magyar Történelmi Egyesület kiadványaként, BUDAPEST-ZÜRICH, 1997

Szerző vonatkozó elemző sorozata:

Rédei, és ami mögötte van..., Szombathely-Manchester, 2009.
 Csúcs, és ami mögötte van..., Szombathely-Manchester, 2009.
 Honti, és ami mögötte van..., Szombathely-Manchester, 2009.
 Keresztes, és ami mögötte van..., Szombathely-Manchester, 2009.
 Róna-Tas, és ami mögötte van..., Szombathely-Manchester, 2009.
 Hontimítoszok, és ami mögötte van..., Szombathely-Manchester, 2009.
 Észrevételek, hozzászólások: Bálint Csanád lektori jelentéséhez, Szombathely-Manchester, 2009.
 Észrevételek, hozzászólások:Honti László “Anyanyelvünk őstörténete” tanulmányához, Szombathely-Manchester, 2009.
 Észrevételek, hozzászólások: Fodor István “Az uráli népek őshazája”, Szombathely-Manchester, 2009.